R.L. STINE
4
Goosebumps®
Cărțile care îți dau fiori
O poză face
cît o sută de țipete!
rao
ZÎMBEȘTE ȘI MORI!

Greg este ferm convins că aparatul de fotografiat pe care el și prietenii lui l-au descoperit într-o casă pe care toată lumea o crede bîntuită e ciudat! De ce? În primul rînd, pentru că, atunci cînd fotografiază cu ajutorul lui mașina cea nouă a familiei, aceasta apare distrusă, ca și cum ar fi scăpat dintr-un accident de proporții.

Și, peste nici o zi, tatăl său chiar are un accident îngrozitor.

Din păcate, nimeni nu vrea să-l creadă pe Greg. Prietenii rîd de el, iar Shari chiar îl roagă să aducă aparatul buclucaș la petrecerea de ziua ei.

Numai că, atunci cînd Greg îi face o poză… Shari pur și simplu NU apare în ea.

Chiar o să dispară Shari din peisaj pentru totdeauna? Și cine urmează să fie următoarea victimă a aparatului diabolic? Cui îi va spune în curînd destinul:

ZÎMBEȘTE ȘI MORI!?

Cititor... o să mori de spaimă!

...NE 109.000
ZIMBESTE SI MORI
YRA00561 DL
FICTIUNE
B84

rao
inter...
publ...
company

ISBN 973-576-589-6
9789735765897
www.raobooks.com

R. L. STINE

Goosebumps

Cărţile care-ţi dau fiori

ZÂMBEŞTE ŞI MORI!

Traducere din limba engleză:
AURA BĂRDESCU

Editura RAO
Colecţia RAO pentru copii
Bucureşti, 2003

ISBN 973–576–589–6

Titlul original:

GOOSEBUMPS ® #4
Say Cheese and Die!
Copyright © 1992 by Parachute Press

ISBN 973–576–589–6

Versiune electronică:

[V1.0]

Corectură [V1.0]: iulie 2019.

1

— Nu prea ai ce să faci în Pitts Landing, zise Michael Warner, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor săi scurţi şi tociţi.

— Da. Oraşul ăsta chiar e o văgăună, spuse Greg Banks.

— Da, da, confirmară cu un mormăit Doug Arthur şi Shari Walker.

Pitts Landing e o Văgăună1. Aceasta era deviza de pe blazonul oraşului, în opinia lui Greg şi a celor trei prieteni ai săi. De fapt, Pitts Landing nu se deosebea prea mult de o mulţime de alte orăşele cu străzi liniştite şi peluze umbrite, cu case vechi şi confortabile.

Dar iată că, într-o după-amiază plăcută de toamnă, cei patru prieteni pierdeau timpul pe aleea din faţa casei lui Greg, dând cu piciorul în pietre, gândindu-se cum ar putea să se distreze.

— Hai să trecem pe la Grover şi să vedem dacă au venit reviste noi cu benzi desenate, sugeră Doug.

— Nu avem bani, Bird, îi spuse Greg.

*, *Pitts* Landing is the *Pits”,* în original (n.tr.).

6

Toată lumea îi spunea lui Doug „Bird”1 pentru că semăna foarte mult cu o pasăre.

O poreclă mai bună ar fi fost „Stork”2. Avea picioare lungi şi slăbănoage şi mergea cu paşi mari. Sub claia de păr castaniu, pe care rareori îl pieptăna, se zăreau doi ochi căprui ca de pasăre şi un nas lung, încovoiat ca un cioc. Lui Doug nu îi plăcea să i se spună Bird, dar se obişnuise.

— Am putea totuşi *să ne uităm* la reviste, insistă Bird.

— Da, ca să ţipe Grover la noi, spuse Shari.

Îşi umflă obrajii imitându-l destul de bine pe morocănosul proprietar al magazinului: „P*lăteşti sau doar căşti gura?”*

— El se crede grozav, spuse Greg, amuzat de imitaţia lui Shari. E un ticălos.

— Cred că săptămâna asta apare ultimul număr din *X-Force,* spuse Bird.

— Tu ar trebui să faci parte din X-Force, spuse Greg dându-i un cot în joacă. Ai putea să fii Bird Man. Ai fi grozav!

— Toţi ar trebui să facem parte din X-Force, spuse Michael. Dacă am fi super-eroi poate că am avea şi noi ceva de făcut.

— Ba n-am avea, spuse Shari imediat. Nimeni nu comite nicio infracţiune în Pitts Landing; pe cine şi ce să combatem?

— Da, am putea să combatem buruienile, sugeră Bird, care era bufonul grupului.

* Pasare (engl.). 2 Barză (engl.).

7

Ceilalţi râseră. Toţi patru erau prieteni de mult timp. Greg şi Shari erau vecini şi părinţii lor erau foarte buni prieteni. Bird şi Michael locuiau la doar câteva case depărtare.

— Ce-aţi zice de un meci de base-ball? sugeră Michael. Am putea să mergem pe teren.

— În niciun caz, spuse Shari. Nu se poate juca în patru oameni.

Îşi îndepărtă un fir de păr cârlionţat care îi căzuse pe faţă. Shari purta un tricou galben, larg şi o pereche de colanţi verzi.

— Poate mai găsim şi alţi copii pe-acolo, spuse Michael, luând o mână de pietriş de pe alee şi lăsându-l să-i alunece printre degetele grăsuţe.

Michael avea părut scurt, roşcat, ochi albaştri şi faţa plină de pistrui. Nu era chiar gras, dar nici nu puteai spune că e firav.

— Haideţi să jucăm base-ball, insistă Bird. Am nevoie de antrenament. Campionatul diviziei mele începe în câteva zile.

— Little League1? Toamna? întrebă Shari.

— E un campionat nou, de toamnă. Primul meci este marţi după ore, explică Bird.

— Hei, să ştii că venim să te vedem, spuse Greg.

— Venim doar ca să te vedem cum ratezi, adăugă Shari.

Hobby-ul ei era să îl tachineze pe Bird.

— Şi pe ce post joci? întrebă Greg.

— Gard pe teren, aruncă Michael.

* Campionat de base-ball pentru copiii de 8–12 ani (n.tr.).

8

Nimeni nu râse. Glumele lui Michael n-aveau niciodată haz.

Bird dădu din umeri:

— Probabil jucător exterior. Dar cum se face că nu joci şi tu, Greg?

Cu umerii lui largi, cu braţele şi picioarele musculoase, Greg era atletul înnăscut al grupului. Era blond şi chipeş, avea ochii verzi strălucitori şi un zâmbet larg şi prietenos.

— Fratele meu, Terry, trebuia să se ducă să mă înscrie, dar a uitat, spuse Greg, cu o faţă dezgustată.

— Unde e Terry? întrebă Shari căreia îi cam căzuse cu tronc fratele mai mare al lui Greg.

— A început să muncească în fiecare zi, după şcoală şi sâmbăta. La Dairy Freeze, îi spuse Greg.

— Hai să mergem la Dairy Freeze! exclamă Michael plin de entuziasm.

— N-avem bani, ai uitat? spuse Greg, supărat.

— O să ne dea Terry comete pe gratis, spuse Michael, aruncându-i o privire plină de speranţă lui Greg.

— Da. Comete gratis. Dar fără îngheţată în ele, spuse Greg. Îl cunoşti doar, nu glumeşte când e vorba de principiile lui.

— Ce plictiseală! se plânse Shari, uitându-se la salturile unui sturz pe cealaltă parte a străzii. Ce plictiseală să tot stai în picioare şi să vorbeşti despre cât de plictisiţi suntem!

Am putea *să ne aşezăm* şi să vorbim despre cât de plictisiţi suntem, sugeră Bird cu gura schimonosită într-un zâmbet prostesc, acelaşi pe care-l afişa de fiecare dată când făcea o glumă proastă.

9

— Hai să ne plimbăm, să alergăm, să facem totuşi ceva, insistă Shari.

Traversă pajiştea şi începu să meargă pe marginea bordurii, balansându-se pe vârful bascheţilor ei albi şi unduindu-şi mâinile ca un acrobat pe sârmă.

Băieţii o urmară, intrând în acest joc, un fel de „Faceţi toţi ce fac şi eu”, toţi mergând şi balansându-se pe marginea bordurii la fel ca ea.

Un cocker curios apăru brusc dintr-un gard viu, lătrând agitat. Shari se opri ca să îl mângâie. Câinele, care dădea din coadă – mai bine zis dintr-un rest de coadă – încântat, o linse pe mână de câteva ori. Apoi îşi pierdu interesul şi dispăru în spatele tufişurilor.

Cei patru prieteni îşi continuară drumul, mergând pe bordură, împingându-se între ei şi încercând totodată să-şi menţină echilibrul. Apoi traversară strada şi trecură pe lângă şcoală. Câţiva băieţi mai mari aruncau la coş şi câţiva copii jucau miuţa pe terenul de baschet, dar nu era niciunul pe care să-l cunoască.

Trecură de şcoală, dădură colţul şi îşi continuară drumul pe lângă casele atât de cunoscute lor. Apoi, chiar în dreptul unui mic loc împădurit, se opriră ca să privească o peluză care cobora în pantă, unde iarba nu mai fusese tăiată de luni întregi; locul era plin de buruieni înalte şi de arbuşti zdrenţuiţi, lăsaţi să crească în voie.

Puţin mai sus, aproape ascunsă în umbra unor stejari enormi şi bătrâni, se vedea o casă mare şi dărăpănată. Casa părea să fi fost o splendoare odinioară: avea trei etaje, şindrilă de culoare gri şi o verandă acoperită; acoperişul roşu al casei era oblic, cu coşuri

10

înalte pe fiecare parte. Dar văzând geamurile sparte de la etajul doi, şindrila rupta, murdărită de ploi şi de vânturi, acoperişul găurit şi obloanele care se bălăngăneau la geamurile prăfuite îţi dădeai seama că nimeni nu se mai ocupase de ea.

Toată lumea din Pitts Landing o ştia sub numele de Casa Coffinan. Coffman era numele scris pe cutia poştală care acum se desprinsese şi atârna într-o parte.

Dar casa fusese părăsită cu mulţi ani în urmă – Greg şi prietenii lui nu şi-o aminteau altfel.

Iar oamenilor le plăcea să povestească lucruri stranii

despre casă: întâmplări cu fantome, crime şi alte lucruri bizare care, chipurile, se întâmplaseră acolo. Dar mai mult ca sigur, toate erau doar nişte poveşti.

— Hei, ştiu ce am putea să facem ca să ne distrăm, spuse Michael, privind îndelung casa cufundată în întuneric.

— Ce? Ce tot zici? întrebă Greg, nervos.

— Hai să intrăm în Casa Coffman, spuse Michael, începând să meargă printre buruieni.

— Oau! Ai înnebunit? îl întrebă Greg, grăbindu-se să îl prindă din urmă.

— Hai să intrăm, spuse Michael, cu ochii săi albaştri strălucind în soarele după-amiezei, ale cărui raze se strecurau printre crengile stejarilor înalţi.

— Voiam o aventură. Ceva incitant, nu-i aşa? Haideţi să încercăm!

Greg ezită. Măsură cu privirea casa şi simţi cum îl trec fiori reci pe şira spinării.

Tocmai voia să zică ceva când o formă nedesluşită ţâşni din desişurile înalte şi îl atacă!

2

Greg căzu la pământ:

— Au! ţipă el.

Apoi îşi dădu seama că ceilalţi râdeau.

— E cockerul ăla tâmpit! ţipă Shari. A venit după noi.

— Marş acasă, javră! strigă el.

Câinele se duse până la bordură, se întoarse şi se uită la ei, dând din coadă.

Simţindu-se prost pentru că se speriase atât de tare, Greg se ridică alene, aşteptându-se ca prietenii să-l consoleze. Dar aceştia priveau duşi pe gânduri Casa Coffman.

— Da, Michael are dreptate, spuse Bird, bătându-l pe Michael tare pe spate, atât de tare, încât acesta tresări de durere şi se întoarse ca să-l plesnească pe Bird.

— Hai să vedem ce-i înăuntru!

— În niciun caz, spuse Greg, făcând un pas înapoi. Vreau să

spun că locul ăsta e cam sinistru, nu credeţi?

— Şi? ripostă Shari, alăturându-se lui Michael şi lui Bird, care repetară întrebarea ei.

— Şi... nu ştiu, replică Greg.

Nu-i plăcea s-o facă pe înţeleptul gmpului. Cei înţelepţi sunt mereu luaţi în bătaie de joc. Se considera mai degrabă nebun şi îndrăzneţ. Dar, nu se ştie cum, el se pricopsea mereu cu eticheta de înţelept.

12

— Nu cred că ar trebui să ne ducem acolo, spuse el, uitându-se la casa veche şi părăsită.

— Parcă ai fi un pui de găină, spuse Bird.

— Laşul! se băgă şi Michael.

Bird începu să cotcodăcească şi să dea din mâini de parcă ar fi avut aripi. Cu ochii lui mici, pătrunzători şi cu nasul încovoiat, chiar arăta ca o pasăre.

Greg nu voia să râdă, dar nu se putu abţine.

Bird îl făcea *întotdeauna* să râdă.

Se pare că imitaţia lui Bird puse capăt discuţiei. Continuară să meargă şi ajunseră la o scară de beton, pe jumătate surpată care dădea în verandă.

— Ia uitaţi-vă! Fereastra de lângă intrarea principală este spartă, spuse Shari. Putem să intrăm şi să deschidem uşa.

— Super! spuse Michael plin de entuziasm.

— Chiar vreţi să facem asta? Greg trebuia să întrebe asta, având în vedere că el era „înţeleptul”. Şi cum rămâne cu Spidey?

Spidey era un bărbat ciudat de vreo cincizeci sau şaizeci de ani, pe care îl văzuseră bântuind prin oraş. Se îmbrăca întotdeauna în negru şi se târa de colo-colo, cu picioarele lui lungi şi slăbănoage. Arăta exact ca un păianjen negru, aşa că toţi copiii îl strigau Spidey1.

Era clar că nu avea casă. Nimeni nu ştia nimic despre el – de unde venea, unde trăia. Dar o grămadă de copii îl văzuseră învârtindu-se în jurul Casei Coffman.

— Poate că lui Spidey nu îi plac vizitele, îi avertiză Greg.

1 Cuvânt derivat de la substantivul *spider* (engl.), păianjen

(n.tr.).

13

Dar Shari deja escalada geamul spart ca să intre şi să deschidă uşa din faţă. Imediat cum intră, apăsă mânerul rotund din alamă şi uşa cea grea din lemn se deschise, mişcându-se din toate încheieturile.

Unul câte unul, păşiră în holul de la intrare, Greg uitându-se mereu în urma lui nemulţumit. În casă era întuneric. Numai nişte raze timide de soare reuşeau să se strecoare printre copacii stufoşi din faţă, desenând cercuri palide de lumină pe covorul tocit de pe podea.

Podeaua scârţâia la fiecare pas pe care îl făceau. Greg şi prietenii lui trecură prin salon, a cărui unică mobilă era alcătuită din câteva cutii goale luate de la vreun magazin alimentar rezemate de un perete.

„Asta o fi mobila lui Spidey?” se întrebă Greg.

Covorul din sufragerie, tot atât de învechit precum cel din hol, avea în mijloc o pată întunecată, ovală. Greg şi Bird, care se opriseră în prag, o observară amândoi în acelaşi timp.

— Crezi că e sânge? întrebă Bird, cu ochii aprinşi de emoţie.

Greg simţi un fior rece străbătându-i şira spinării:

— Poate-i doar ketch-up, răspunse.

Bird râse şi îi dădu o palmă zdravănă pe spate.

Shari şi Michael explorau bucătăria. Când Greg îi ajunse din urmă, ei tocmai se holbau la tejgheaua plină de praf din bucătărie. Băiatul văzu imediat ce le atrăsese atenţia: pe tejghea erau doi şoareci gri, graşi, care se uitau fix la ei.

— Sunt simpatici, spuse Shari. Arată exact ca nişte şoricei din desenele animate.

14

Auzindu-i sunetul vocii, cele două rozătoare o zbughiră de pe tejghea, pe lângă chiuvetă şi dispărură imediat.

— Sunt mari, spuse Michael, cu o faţă dezgustată. Cred că erau şobolani, nu şoricei.

— Şobolanii au cozile lungi, spre deosebire de şoareci, îi

spuse Greg.

— Sigur erau şobolani, mormăi Bird, lăsându-i în bucătărie şi dispărând undeva, pe hol.

Shari întinse mâna şi trase de un dulăpior de deasupra tejghelei. Gol!

— Cred că Spidey nu foloseşte niciodată bucătăria, spuse ea.

— Nu *m-am gândit* niciodată că ar putea fi un bucătar cu experienţă, glumi Greg.

O urmă în sala de mese, care era tot atât de goală şi de prăfuită ca şi celelalte camere.

Un candelabru atârna încă de tavan, dar era atât de prăfuit, încât nu puteai spune dacă este sau nu din sticlă.

— Arată chiar ca o casă bântuită, spuse Greg încet.

— Bau! fu replica lui Shari.

— Nu prea ai ce să vezi pe-aici, se plânse Greg, în spatele ei, urmând-o de-a lungul holului întunecat. Doar dacă nu cumva ţi se par extraordinar de palpitante straturile astea de praf!

Un *trosnet* neaşteptat îl făcu să tresară.

Shari râse şi îl strânse de umăr.

— Ce a fost *asta?* ţipă el, trădându-şi spaima.

— Casele vechi *scot* astfel de zgomote, spuse ea. Fără vreun motiv anume.

15

— Cred că ar fi bine să plecăm, insistă Greg, jenat că îi fusese atât de fiică. Vreau să spun că e plictisitor aici.

— E destul de interesant să fim într-un loc unde n-avem voie, spuse Shari, băgându-şi capul pe uşa unei cămăruţe întunecate şi goale, probabil cândva un birou.

— Se poate, răspunse Greg nesigur.

Se ciocniră de Michael.

— Unde este Bird? întrebă Greg.

— Cred că a coborât în pivniţă, răspunse Michael.

— Unde? În pivniţă?

Michael arătă spre o uşă deschisă, pe partea dreaptă.

— Scara e acolo.

Cei trei porniră spre ea. Întunericul îi învălui, nu reuşeau să vadă nimic.

— Bird?

De undeva de prin pivniţă se auzi un strigăt îngrozit; era vocea lui.

— Ajutor! M-a prins! Vă rog, ajutaţi-mă! M-a prins!

3

— M-a prins! M-a prins!

Auzind ţipătul îngrozit al lui Bird, Greg o zbughi într-acolo, lăsându-i în urmă pe Shari şi pe Michael, încremeniţi de frică. Zburând parcă peste trepte, Greg îi strigă prietenului său:

— Vin, Bird! Cine *te-a prins?*

Greg se opri jos, la capătul scării, cu inima bătându-i puternic, cu toţii muşchii încordaţi de teamă. Disperat, încercă să vadă ceva prin lumina ceţoasă, care se strecura în încăpere prin geamurile de lângă tavan.

— Bird?

Bird era acolo, calm, aşezat confortabil pe un tomberon întors cu faţa în jos, cu picioarele încrucişate, şi cu un zâmbet lăţit pe toată faţa lui de pasăre.

— Ţi-am făcut-o, spuse liniştit şi începu să râdă.

— Ce este? Ce *s-a întâmplat?* se auziră vocile îngrozite ale lui Shari şi Michael. Coborâră pe scări furtunos, oprindu-se în spatele lui Greg.

Nu le trebuiră decât câteva secunde ca să-şi dea seama ce era de fapt.

— Încă o glumă proasta? întrebă Michael, încă tremurând de teamă.

— Bird, iar îţi baţi joc de noi? întrebă Shari, dezaprobându-l.

17

Savurându-şi momentul, Bird negă, zâmbind, mai bine zis rânjind, în modu-i caracteristic.

— Ce uşor puteţi fi păcăliţi! se dădu el mare.

— Dar, Doug... începu Shari.

Îi spunea Doug doar când era foarte supărată pe el.

— Nu ai auzit povestea băiatului care a strigat de prea multe ori „lupul!”? Dacă ţi se întâmplă vreodată ceva rău şi chiar ai nevoie de ajutor, iar noi credem că tu doar glumeşti?

— Ce să mi se întâmple? răspunse Bird mulţumit de isprava lui.

Se ridică şi întinse mâinile larg, spunând:

— Uitaţi-vă şi voi – este mai multă lumină aici decât sus.

Avea dreptate. Lumina ce venea din grădina din spatele casei prin ferestrele mari de la nivelul solului îi învăluia.

— Eu totuşi cred că ar trebui să ieşim de-aici, insistă Greg, aruncând priviri speriate prin camera mare, înţesată de lucruri.

În spatele tomberonului pe care stătea Bird se afla o bucată de placaj care servea drept masă, proptită pe patru cutii colorate de suc. O saltea veche, murdară şi pătată era rezemată de perete, iar lângă ea, împăturită, o cuvertură decolorată, din lână.

— Sunt sigur că Spidey locuieşte aici! exclamă Michael.

Bird îşi făcu loc printre grămada de cutii goale şi printre ambalajele rămase de la mâncare, împrăştiate peste tot pe podea – majoritatea de mâncare semipreparată.

18

— Hei, omul asta chiar ca e flâmând, exclamă el. Dar unde le încălzeşte Spidey pe toate astea?

— Poate că le mănâncă pe toate congelate, sugeră Shari. Ştiţi, aşa cum face Popsicles.

Îşi făcu loc printre cutii şi se duse la un şifonier înalt din lemn de stejar şi îi deschise uşile.

— Oau! *Extraordinar.* Uitaţi-vă!

Scoase la iveală o haină jerpelită şi şi-o puse pe umeri.

— Extraordinar! repetă, învârtindu-se prin cameră cu haina pe umeri.

Din cealaltă parte, Greg observă că şifonierul era plin de haine vechi. Michael şi Greg se grăbiră să se alăture lui Shari şi începură să scoată perechi ciudate de pantaloni bufanţi, rochii plisate îngălbenite, cravate lungi, eşarfe colorate şi

basmale.

— Hei, băieţi! îi avertiză Greg. Nu credeţi că lucrurile acelea aparţin totuşi cuiva?

Bird făcu o piruetă, etalând pe umeri o eşarfă roşie şi înfoiată.

— Da. Hainele astea sunt ale lui Spidey, ca să se deghizeze, le explică el.

— Ia uitaţi-vă la pălăria asta, spuse Shari, învârtindu-se ca să-şi etaleze pălăria din catifea roşie, cu boruri largi, pe care şi-o pusese pe cap.

— Oau, spuse Michael examinând o capă lungă, de culoare albastră. Chestiile astea sunt aici de cel puţin douăzeci şi cinci de ani. E super! Cum a putut cineva să le lase pur şi simplu aici?

— Poate că o să se întoarcă să le ia, sugeră Greg.

19

Greg îşi lăsă prietenii să exploreze şifonierul şi se duse în partea cealaltă a demisolului. Lângă zidul din spate era un mare furnal, ale cărui conducte groase se întindeau asemenea unei pânze de păianjen. Greg observă, pe jumătate ascunse de conductele centralei, nişte scări care probabil duceau la o ieşire.

Pe peretele vecin erau aliniate mai multe rafturi din lemn, pline cu cutii colorate, cârpe, ziare şi ustensile ruginite.

„Oricine ar fi cel care stă aici, se vede că se pricepe la tâmplărie”, se gândi Greg, cercetând o masă de lucru aflată în faţa rafturilor. O menghină din metal era fixată la capătul mesei. Greg întoarse manivela aşteptându-se ca fălcile acesteia să se deschidă.

Dar, în mod surprinzător, când întoarse manivela, chiar deasupra mesei se deschise o uşă. Greg trase de uşă deschizând-o de tot, scoţând la iveală raftul unui dulap secret.

Pe raft era un aparat de fotografiat.

4

Zăbovise ceva timp uitându-se la el.

Ceva îi spunea că acel aparat de fotografiat fusese ascuns acolo dintr-un anumit motiv.

Ceva îi spunea că nu ar trebui să-l atingă. Că ar trebui să închidă uşa secretă şi să plece.

Dar nu se putu abţine.

Întinse mâinile şi luă aparatul de pe raft.

Fără nicio dificultate. Imediat ce îl scoase, în mod surprinzător, uşa se închise dintr-odată cu un *bum!* asurzitor.

„Ciudat, se gândi el, examinând aparatul pe caie-l ţinea în mâini. Să-l ascunzi într-un asemenea loc! De ce l-ar pune cineva aici? Dacă este valoros, de ce să nu îl iei cu tine, în loc să-l ascunzi într-un dulap secret?”

Greg examină cu plăcere aparatul. Era mare şi neaşteptat de greu, cu un obiectiv din acela vechi care ieşea în afară., Poate că e un teleobiectiv”, se gândi.

Pe Greg îl interesau foarte mult aparatele foto. Avea un aparat automat ieftin, care făcea nişte fotografii banale. Dar făcea economii în speranţa că-şi va cumpăra un aparat foto profesional, cu mai multe obiective.

Îi plăcea să se uite prin revistele de specialitate, să studieze diferitele modele şi să le aleagă pe cele pe care ar fi vrut să le şi cumpere.

21

Câteodată visa cu ochii deschişi că face călătorii prin lume, că vizitează locuri nemaipomenite, piscuri şi nuri ascunse prin junglă. Şi că, pe oriunde se duce, face fotografii şi că ajunge un fotograf renumit.

Aparatul lui de-acasă era o vechitură. Din cauza asta fotografiile nu îi ieşeau niciodată bine: ori cu prea multă lumină, ori prea întunecate şi, pe deasupra, în toate pozele ochii oamenilor ieşeau roşii.

Greg se întreba dacă aparatul ăsta era bun de ceva.

Fixă vizorul la ochi şi aruncă o privire camerei. Se opri puţin asupra lui Michael care urcase câteva trepte, ca să iasă în

evidenţă; îşi pusese pe umeri două boa galbene din pene şi în cap o pălărie Stetson.

— Stai! Nu te mişca! strigă Greg, apropiindu-se, cu aparatul la ochi. Hai să îţi fac o poză, Michael!

— Unde ai găsit chestia aia? întrebă Bird.

— Are film? adăugă Michael.

— Nu ştiu, spuse Greg. Hai să vedem!

Rezemându-se de balustradă, Michael îşi luă o poză foarte interesantă, în opinia lui.

Greg îndreptă aparatul către el şi îl încadră cu atenţie. Apoi puse degetul pe declanşator.

— Eşti gata? *Say cheese1!*

— Cheddar2, spuse Michael, rânjind la Greg, în aceeaşi poziţie, rezemat de balustradă.

— Foarte amuzant! Michael e plin de haz, spuse Bird sarcastic.

1 „Spune brânză!” (engl.), expresie folosită de fotografii americani, în locul lui „Zâmbiţi, vă rog”, pentru că, rostind cuvântul *cheese,* se poate zâmbi larg (n. Red.).

2 Cheddar – tip de brânză (n.tr.).

22

Greg mai verifică o dată încadrarea şi apăsă pe buton.

Aparatul scoase un pâcănit şi bliţul licări.

Apoi se auzi un bâzâit electronic. În partea de jos a aparatului se deschise o fantă prin care ieşi o bucată pătrată de hârtie fotografică.

— Hei, developează automat! exclamă Greg. Trase afară bucata pătrată de hârtie şi o privi cu atenţie: Ia uitaţi-vă: începe să se developeze.

— Dă să văd şi eu, îi strigă Michael, rezemat încă de balustradă.

Dar înainte să apuce să coboare pe scări, se auzi o trosnitură.

Ridicară cu toţii privirea spre locul de unde venise zgomotul şi văzură cum balustrada se mpe şi Michael se prăbuşeşte odată cu ea.

— Nuuuuuu! ţipă Michael căzând, cu mâinile întinse, şi cu

cele două eşarfe din pene fluturându-i pe deasupra.

Se răsuci în aer, apoi căzu pe ciment pe spate, cu ochii larg deschişi de uimire şi de frică.

Însă se mişcă imediat.

Apoi începu să ţipe:

— Glezna mea! *Auuuu!* Glezna mea!

Duse mâna la glezna lovită, dar o trase înapoi repede, gemând. Nici măcar nu putea s-o atingă, atât de râu îl durea.

— Aoleuuu! Glezna mea!

Cu aparatul şi fotografia încă în mână, Greg fugi imediat spre Michael. Shari şi Bird îl urmară.

23

— Ne ducem după ajutor, îi spuse Shari lui Michael, care stătea încă întins pe podea, gemând de durere.

Chiar în acel moment auziră tavanul scârţâind. Paşi. Deasupra lor. Era în casă. Cineva se apropia de scara ce ducea în pivniţă... Cineva avea să îi găsească acolo...

5

Paşii de deasupra se auzeau tot mai aproape.

Cei patru prieteni se uitau unul la altul îngroziţi.

— Trebuie să ieşim de-aici, murmură Shari.

Tavanul scârţâi din nou.

— Nu puteţi să mă lăsaţi aici! protestă Michael, ridicându-se în capul oaselor.

— Repede, ridică-te! îi strigă Bird.

Michael încercă să-şi ridice piciorul:

— Nu pot să mă sprijin în piciorul ăsta.

Pe faţă i se citea panica.

— O să te ajutăm noi, spuse Shari, uitându-se la Bird. Eu o să-l apuc de un braţ şi tu de celălalt.

Bird se conformă imediat şi îşi trecu braţul lui Michael peste umărul său.

— Bine. Haideţi! şopti Shari sprijinindu-l pe Michael din cealaltă parte.

— Dar cum ieşim de-aici? întrebă Bird, gâfâind.

Paşii se apropiau. Tavanul trosnea sub greutatea lor.

— Nu putem să urcăm, şopti Michael susţinut de Shari şi de Bird.

— Mai este o scară în spatele sobei, le spuse Greg, arătând cu mâna.

— Duce sus? întrebă Michael, scâncind de durere.

— Probabil.

Greg o luă înainte.

25

— Rugaţi-vă ca uşa să n-aibă lacăt.

— Ne rugăm. Ne rugăm! declară Bird.

— Ieşim noi cumva de-aici! spuse Shari, gemând sub greutatea braţului lui Michael.

Se îndreptară toţi patru către scara din spatele centralei termice, Shari şi Bird sprijinindu-l pe Michael, care, lăsându-se cu toată greutatea pe cei doi, şchiopăta în spatele lui Greg. Scara ducea către o uşă din lemn de la parter.

— Nu văd niciun lacăt, spuse Greg cu îndrăzneală. Vă rugăm, uşilor, deschideţi-vă!

— *Hei... cine-i acolo!* se auzi vocea supărată a unui bărbat, de undeva, din spatele lor.

— E... e Spidey, bâgui Michael.

— Repede, îi îmboldi Shari îngrozită, împingându-l pe Greg. Haideţi odată!

Greg puse aparatul de fotografiat pe ultima treaptă de sus. Apoi se repezi la mânerele uşilor duble.

— *Cine-i acolo?*

Spidey se auzea tot mai aproape şi tot mai enervat.

— Uşile ar putea să fie închise pe-afară, şopti Greg, cu o ezitare.

— Împinge-le, omule, odată! îl rugă Bird.

Greg inspiră adânc şi se împinse în ele cu toată puterea.

Uşile nu se clintiră.

— Suntem blocaţi, le spuse el.

6

— Şi acum ce facem? scânci Michael.

— Mai încearcă, îl îndemnă Bird pe Michael. Poate că sunt doar înţepenite. Se eliberă de sub braţul lui Michael: Hai că te ajut eu.

Greg se dădu într-o parte ca să-i facă lui Bird loc lângă el.

— Eşti gata? întrebă el. Unu, doi, trei – *împinge!*

Amândoi se împinseră în uşi cu toată puterea.

Şi uşile se deschiseră!

— Bun. Putem ieşi *acum!* declară Shari bucuroasă.

Greg luă aparatul foto şi o porni înaintea celorlalţi. Grădina din spate, văzu el, era în paragină, la fel ca şi cea din faţă. O creangă enormă se desprinsese dintr-un stejar bătrân, probabil în timpul unei furtuni, şi atârna pe jumătate în copac.

Bird şi Shari reuşiseră până la urmă să îl tragă pe Michael pe scară şi acum îl trăgeau în continuare, pe iarbă.

— Poţi să mergi? încearcă! spuse Bird.

Încă sprijinindu-se pe cei doi, Michael se lăsă şovăitor pe piciorul rănit. Îl ridică. Şi se mai lăsă o dată pe el.

— Hei, e puţin mai bine acum, spuse el, surprins.

— Atunci hai să mergem, zise Bird.

27

Alergară până la gardul viu, cu tufişuri dese, care mărginea grădina. Michael mergea acum pe picioarele lui, păşind cu precauţie, încercând din răsputeri să ţină pasul cu ceilalţi. Apoi, furişându-se de-a lungul gardului viu, înconjurară casa şi ajunseră în faţă.

— *Bine,* strigă Bird fericit când ajunseră în stradă.

— Am reuşit!

Respirând greu, Greg se opri la bordură şi întoarse capul către casă.

— Uitaţi-vă acolo! urlă el, arătând către fereastra salonului.

— Este Spidey, spuse Shari.

— Şi se uită fix la noi! exclamă Michael.

— Ciudat, spuse Greg. Haideţi să mergem!

Nu se opriră până când nu ajunseră la casa lui Michael, o

casă arătoasă din lemn roşu, tip *ranch,* cu o pajişte umbrită în faţă.

— Ce-ţi mai face glezna? întrebă Greg.

— Şi-a mai dat drumul. Nici măcar nu mă mai doare atât de râu, spuse Michael.

— Omule, puteai *să mori,* declară Bird, ştergându-şi cu mâneca tricoului transpiraţia de pe frunte.

— Mulţumesc fiindcă mi-ai reamintit, spuse Michael sec.

— Noroc cu căptuşeala dublă de cărniţă, îl necăji Bird.

— Taci, mormăi Michael.

— Ei bine, băieţi, voi aţi vrut să aveţi parte de o aventură, spuse Shari sprijinindu-se de trunchiul unui copac.

— Tipul ăla, Spidey, este de-a dreptul ciudat, spuse Bird clătinând din cap.

28

— Ai văzut cum ne privea? întrebă Michael. Şi cum era îmbrăcat tot în negru? Parcă era un *zombie.*

— Ne-a văzut, spuse Greg încet, simţind dintr-odată un fior de groază. Chiar foarte bine. Ar trebui să nu ne mai ducem pe-acolo.

— De ce? întrebă Michael. Nu e casa lui. El doar doarme acolo. Am putea chiar să anunţăm poliţia.

— Dar dacă e nebun de-a binelea, n-avem cum să-i spunem noi ce trebuie să facă, spuse Greg gânditor.

— A, păi nu are de gând să facă nimic, spuse Shari calmă. Spidey n-are chef de necazuri. Nu vrea decât să fie lăsat în pace.

— Da, sigur că da, exclamă Michael. Nu vrea să ne amestecăm în treburile lui. De-asta a ţipat în halul ăla şi a venit după noi.

Michael stătea aplecat, masându-şi glezna.

— Hei, unde e şi fotografia mea? întrebă el, ridicându-se şi întorcându-se către Greg.

— Ce?

— Fotografia pe care mi-ai făcut-o. Cu aparatul ăla.

— A, da!

Greg îşi dădu seama că ţinea încă strâns în mână aparatul

foto. Îl aşeză cu grijă pe iarbă şi îşi băgă mâna în buzunarul de la spate.

— Aici am pus-o când început să aleigâm, explică el.

— Şi? Cum a ieşit? întrebă Michael.

Toţi trei se îngrămădiră în jurul lui Greg să vadă fotografia.

— Oau, ia staţi puţin! ţipă Greg, holbându-se la micuţa fotografie pătrată. Ceva nu-i în regulă. Ce se întâmplă aici?

7

Cei patru prieteni rămaseră cu gura căscată, când văzură fotografia pe care Greg o ţinea în mână.

Aparatul îl surprinsese pe Michael în aer, chiar în momentul în care cădea odată cu balustrada.

— Este imposibil, ţipă Shari.

— Tu mi-ai făcut fotografia *înainte* să cad, declară Michael, trăgând fotografia din mâna lui Greg pentru a o putea examina de aproape. Îmi aduc bine aminte.

— Ba nu îţi aminteşti bine deloc, spuse Bird, încercând să se uite mai bine la fotografie peste umărul lui Michael. Erai în cădere, omule! Ce instantaneu reuşit!

Luă aparatul de la Greg.

— Ai furat un aparat foto bun de tot.

— Ba nu l-am furat, zise Greg, adică nu mi-am dat seama.

— Poza a fost făcută înainte să cad, insistă Michael, întorcând fotografia pe toate părţile, examinând-o din toate unghiurile posibile. Pozam, nu vă amintiţi? Aveam un zâmbet larg şi prostesc pe faţă şi pozam.

— Îmi amintesc de zâmbetul prostesc, spuse Bird, înapoindu-i aparatul lui Greg. Faţa ta mai are şi *alte* expresii?

— Nu eşti prea amuzant, Bird, mormăi Michael şi băgă fotografia în buzunar.

30

— Ciudat, spuse Greg. Se uită la ceas: Hei, trebuie să plec!

Îi salută pe toţi şi se îndreptă spre casă. Soarele apunea în spatele unui pâlc de palmieri, proiectând umbre lungi şi

mobile pe trotuar.

Îi promisese mamei ca înainte de cină să-şi facă ordine în cameră şi să dea cu aspiratorul. Şi deja întârziase.

Ce era cu maşina aceea ciudată parcată în faţa locuinţei lor? se întrebă, trecând prin faţa casei vecinului.

Era un break Taurus albastru-închis. Nou-nouţ.

„Tata a adus noua maşină!” îşi dădu el seama.

„Oau!” Greg se opri ca s-o admire. Avea încă lipită pe geam banda adezivă. Deschise uşa din faţă, din dreptul şofemlui, se aplecă şi mirosi tapiţeria din vinilin. „Mmmmm! Mirosul de maşină nouă.” Inspiră încă o dată, adânc. Mirosea atât de bine! A proaspăt şi a nou. Închise uşa cu putere, aşteptând să-i audă zgomotul înfundat.

„Ce maşină nouă, nemaipomenită”, se gândi emoţionat.

Puse aparatul la ochi şi se dădu câţiva paşi înapoi.

„Trebuie să-i fac o fotografie, se gândi el. Ca să-mi amintesc cum a fost nou-nouţă.”

Se dădu înapoi până când putu să prindă în vizor maşina în întregime. Apoi apăsă butonul. Ca şi în celelalte dăţi, aparatul făcu *ţac!,* bliţul licări şi din partea de jos ieşi cu acelaşi bâzâit electronic o poză nedevelopată, în gri şi galben.

31

Cu aparatul şi poza în mână, Greg intră în casă pe uşa din faţă.

— Am ajuns! strigă el. Cobor într-o secundă.

Şi se grăbi să urce scara către camera lui.

— Greg? Tu eşti? Tata e acasă, îi strigă mama lui de jos.

— Ştiu. Vin imediat. Îmi pare rău că am întârziat, îi răspunse Greg.

„Mai bine ascund aparatul, hotărî el. Dacă mama sau tata îl vede o să vrea să ştie al cui este, de unde îl am. Şi n-am cum să răspund la întrebările astea.”

— Greg, ai văzut noua maşină? Cobori? îi strigă mama nerăbdătoare de jos, din capătul scărilor.

— Sosesc! strigă el.

Încercă disperat să găsească o ascunzătoare bună pentru aparat.

„Sub pat?
Nu. Mama ar putea să dea cu aspiratorul şi să îl găsească.”
Apoi Greg îşi aminti de locul secret din tăblia patului. Descoperise acel loc cu mulţi ani în urmă, când părinţii lui îi cumpăraseră mobilă nouă pentru dormitor. Îl vârî repede acolo.
Aruncă o privire în oglinda de deasupra comodei pentru haine, îşi dădu repede cu pieptânul prin pâr, îşi şterse o pată de funingine de pe obraz şi se îndreptă către uşă.
Se opri în prag.
Poza cu maşina. Unde o pusese?

32
Îi luă câteva momente ca să-şi aducă aminte că o pusese în tăblia patului. Era curios să vadă cum a ieşit, aşa că se întoarse ca s-o ia.
— Oh, nu!
Când văzu poza, lui Greg îi scăpă un ţipăt scurt.

8

„Ce e asta?” se întrebă Greg.
Îşi aduse poza mai aproape.
„Ceva nu-i în regulă, se gândi. Cum este posibil?”
Taurus-ul din poză era un dezastru. Arăta de parcă ar fi suferit un accident groaznic. Parbrizul era făcut bucăţi. Metalul era îndoit. Uşa din dreptul şoferului era strivită.
Maşina părea distrusă complet.
— Imposibil! spuse Greg cu voce tare.
— Greg, unde eşti? îl strigă mama lui. Ne este foame şi stăm după tine.
— Scuze, răspunse el, incapabil să-şi ia ochii de la fotografie. Sosesc acum!
Băgă fotografia în sertarul de sus al comodei şi ieşi din cameră. Imaginea maşinii distruse nu îi dădea pace.
Ca să fie sigur, se duse până în salon ca să mai arunce o privire afară.

Maşina era acolo, lucind în lumina apusului de soare. Sclipitoare, perfectă.

Se îndepărtă de fereastră şi se duse în sala de mese, unde părinţii şi fratele său se aşezaseră deja.

— E grozavă noua maşină, tată! spuse Greg, încercând să-şi şteargă din minte imaginea din fotografie.

Dar degeaba, continua să vadă uşa strivită şi parbrizul făcut bucăţi.

— După cină, îi anunţă tata bucuros, o să mergem cu toţii la o plimbare cu maşina.

9

— Mmm! Ce pui bun, mamă! spuse Terry, fratele lui Greg, mestecând şi vorbind în acelaşi timp.

— Mulţumesc de compliment, spuse doamna Banks sec, dar este viţel, nu pui.

Greg şi tatăl lui izbucniră în râs. Terry se făcu roşu ca un rac:

— Da, spuse el tot mestecând, este bun viţelul ăsta, parcă ar fi pui.

— Nu ştiu de ce mă mai chinui să gătesc! oftă doamna Banks.

Domnul Banks schimbă subiectul:

— Cum mai merg lucrurile la Dairy Freeze? întrebă el.

— Azi după-amiază am rămas fără vanilie, spuse Terry, apucând cu furculiţa un cartof micuţ şi băgându-l întreg în gură. Îl mestecă puţin apoi îl înghiţi: Lumea s-a supărat din cauza asta.

— Nu cred că pot să vă însoţesc la plimbare, spuse Greg uitându-se la mâncarea de care de-abia se atinsese. Adică…

— De ce să nu poţi? întrebă tatăl său.

— Pentru că… Greg căuta un motiv plauzibil.

Trebuia să inventeze unul, dar nu-i venea nimic în minte.

Nu putea să le spună adevărul.

35

Că îi făcuse o fotografie lui Michael şi că acea fotografie arăta cum Michael cădea. Şi că, după câteva clipe, Michael chiar căzuse. Şi acum fotografiase noua maşină. Şi în poză maşina era distrusă în întregime.

Greg nu ştia exact ce putea să însemne asta. Dar deodată fusese cuprins de un sentiment puternic de groază, de frică, de… nu ştia prea bine ce.

Un sentiment de nelinişte pe care nu-l mai simţise.

Dar nu putea să le spună nimic din toate astea. Era prea ciudat. Era o nebunie.

— Trebuie să trec pe la Michael, minţi el, cu privirea în farfurie.

— Bine, sună-l şi spune-i că te duci mâine, spuse domnul Banks tăindu-şi carnea. Asta nu-i o problemă.

— De fapt, nici nu mă simt prea bine, spuse Greg.

— Nu te simţi bine? întrebă doamna Banks deodată îngrijorată. Ai temperatură? Mi s-a părut că erai cam aprins la faţă când ai venit.

— Nu, răspunse Greg stânjenit. N-am temperatură. Doar că mă simt puţin obosit şi nu prea mi-e foame.

— Pot să iau eu puiul tău, adică viţelul? întrebă Terry pofticios.

Îşi întinse furculiţa peste masă şi o înfipse în cotletul din farfuria lui Greg.

— Eu cred că o plimbare ţi-ar face bine, spuse tatăl lui Greg uitându-se la el cu suspiciune. Iei puţin aer curat. Poţi să te întinzi în spate dacă vrei.

— Dar, tată… Greg se opri.

Epuizase toate scuzele posibile. N-aveau cum să-l creadă dacă le spunea că trebuie să stea acasă, sâmbâtă seara, ca să-şi facă temele.

36

— Vii cu noi. Gata! spuse domnul Banks, încă scrutându-l cu privirea. De-abia aşteptat să sosească maşina asta. Chiar nu înţeleg ce se întâmplă…

„Nici eu, îşi spuse Greg. Nu mai înţeleg nimic. De ce îmi este atât de frică să merg cu noua maşină? Numai pentru că

e ceva în neregulă cu aparatul ăla? Hai că sunt chiar fraieri[4], se gândi Greg, încercând să scape de sentimentul de groază care îi luase pofta de mâncare.

— Bine, tată. Minunat, spuse el, chinuindu-se să zâmbească. O să vin.

— Mai sunt cartofi? întrebă Terry.

10

— Se conduce atât de uşor! spuse domnul Banks, accelerând şi intrând pe şosea. De parcă nici n-ar fi atât de mare.

— Cât loc e aici în spate, tată! spuse Terry lăsându-se să alunece pe bancheta din spate lângă Greg şi rezemându-şi genunchii de spatele scaunului din faţă.

— Ia uitaţi-vă, bordul are un suport special pentru băuturi, exclamă mama lui Greg. Ce frumos!

— Super, mamă! spuse Terry sarcastic.

— Dar e prima dată când avem un suport pentru băuturi, replică doamna Banks. V-aţi pus centurile? Sunt OK?

— Da. E totul în regulă, răspunse Terry.

— Le-au controlat la *show-room* înainte să iau maşina, spuse domnul Banks semnalizând pentru a intra pe banda stângă.

Un camion trecu vuind pe lângă ei, lăsând în spate un nor de gaze şi fum. Greg se uita la geamul uşii din faţă. Acesta mai avea încă pe el bandă adezivă aşa cum au maşinile noi.

Domnul Banks ieşi de pe şosea şi intră pe autostradă; autostrada, aproape goală, avea patru benzi şi urma o curbă către vest. Soarele care apunea era ca o minge roşie undeva, jos, pe cerul gri-închis.

38

— Apasă bine pe acceleraţie, tată, îl îndemnă Terry ridicându-se şi aplecându-se în faţă. Hai să vedem ce poate maşina asta!

Domnul Banks apăsă ascultător pe acceleraţie. Cred că

mergem cu vreo şaizeci1 de mile la oră, spuse el.

— Încetineşte, îl admonesta doamna Banks. Ştii că limita de viteză este cincizeci şi cinci.

— O verific doar, se apără tatăl lui Greg. Ca să ne asigurăm că schimbătorul de viteze merge cum trebuie.

Greg se uită la vitezometrul care strălucea. Arăta acum şaptezeci.

— Încetineşte! Vorbesc serios, insistă doamna Banks. Parcă ai fi un adolescent fără minte.

— Exact! răspunse domnul Banks, râzând. E *super!* spuse el imitându-l pe Terry şi ignorând rugămintea soţiei de a încetini.

Depăşiră câteva maşini de pe banda din dreapta. Farurile maşinilor care veneau către ei erau ca nişte pete albe în noaptea întunecată.

— Greg, îmi pari cam tăcut, îi spuse mama lui. Te simţi bine?

— Da, sunt bine, spuse Greg încet.

Îşi dorea ca tatăl lui să încetinească. Avea acum aproape şaptezeci şi cinci de mile la oră.

— Ce zici, Greg? întrebă domnul Banks, ţinând volanul cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta căuta ceva pe bord. De unde se aprind farurile? Ar cam fi momentul să le aprind.

1 1 milă = 1,600 km (n.tr.).

39

— Maşina e nemaipomenită, răspunse Greg, încercând să pară entuziasmat. Dar nu putea să scape de fiică, nu reuşea să îşi scoată din cap fotografia maşinii zdrobite.

— Unde o fi butonul ăla? Trebuie să fie pe-aici, pe undeva, spuse domnul Banks.

Şi în timp ce se uita la noul bord, încercând să se familiarizeze cu el, maşina derapă brusc către stânga.

— Tată, fii atentla camion! ţipă Greg.

11

Se auziră claxoane.

O rafală puternică de aer trecu pe deasupra breakului, ca un val uriaş al unui ocean, împingându-l către margine.

Domnul Banks devie brusc la dreapta.

Camionul trecu vuind pe lângă ei.

— Îmi pare rău, spuse tatăl lui Greg, cu privirea aţintită în faţă, încetinind la şaizeci, la cincizeci şi cinci, la cincizeci…

— Ţi-am *spus* să încetineşti, îi reproşă doamna Banks, dând din cap dezaprobator. Puteam să murim…

— Încercam să găsesc butonul pentru faruri, explică el. Ah, iată-l! Pe volan… şi apăsă butonul.

— Băieţi, voi sunteţi bine? întrebă doamna Banks întorcând capul ca să se asigure.

— Da, da Suntem bine, spuse Terry, puţin tulburat.

Camionul ar fi lovit maşina chiar pe partea lui.

— Sunt bine, spuse Greg. Putem să ne întoarcem acum?

— Nu vreţi să ne mai plimbăm? întrebă domnul Banks, cu o voce care îi trăda dezamăgirea. Credeam că o să ajungem până la Santa Clara. Şi, eventual, să ne oprim acolo să luăm o îngheţată.

41

— Greg are dreptate, îi spuse doamna Banks cu blândeţe soţului său. Ne ajunge pentru seara asta. Hai să ne întoarcem!

— Camionul n-a fost *chiar atât* de aproape, se burzului domnul Banks.

Dar, ascultător, ieşi de pe autostradă, întoarse şi o luă către casă.

Mai târziu, liniştit în camera lui, Greg scoase fotografia din comodă şi o studie. Da, era maşina cea nouă, cu uşa din faţă strivită şi cu parbrizul făcut bucăţi.

— Ciudat, spuse cu voce tare şi puse fotografia în ascunzătoarea în care băgase şi aparatul. Foarte ciudat!

Luă aparatul din ascunzătoare şi îl întoarse pe toate părţile.

„O să mai încerc doar o dată”, îşi zise.

Se duse la comodă şi cercetă oglinda de deasupra.

O să îmi fac o poză în oglindă.

Ridică aparatul, apoi se răzgândi. „Bliţul o să se reflecte în oglindă şi o să stric poza.”

Luă aparatul şi se duse pe hol, către camera lui Terry. Fratele lui era la birou, scriind ceva la computer; i se vedea doar faţa în lumina monitorului.

— Terry, pot să îţi fac o poză? întrebă Greg cu voce moale, arătându-i aparatul.

Terry mai tastă ceva apoi îşi ridică privirea de la monitor.

— Hei, de unde îl ai?

— Ah… mi l-a împrumutat Shari, îi spuse Greg, repede.

42

Lui Greg nu îi plăcea să mintă. Dar n-avea chef să îi explice lui Terry cum, împreună cu prietenii lui, se furişase în Casa Coffman şi luase aparatul.

— Deci, pot să îţi fac o poză? întrebă Greg.

— Cred că o să-ţi stric aparatul, glumi Terry.

— Cred că este deja stricat, îi spuse Greg. De-asta şi vreau să îl încerc.

— Dă-i drumul, spuse Terry, pregătit, cu limba scoasă şi ochii cruciş.

Greg apăsă pe buton şi din aparat ieşi imediat o poză nedevelopată.

— Mulţumesc. Pa!

Greg se îndreptă către uşă.

— Hei – n-ar trebui s-o văd şi eu? îi strigă Terry.

— Dacă iese, spuse Greg şi se grăbi să ajungă în hol.

Se aşeză pe marginea patului. Puse fotografia în poală şi o privi atent cum se developa. Prima dată apăru galbenul, apoi roşul, urmat de umbre albastre.

— Oau, murmură Greg când apăru faţa fratelui său. În mod sigur ceva nu este în regulă.

În poză, Terry nu se uita în cruciş şi nici n-avea limba scoasă. Faţa îi era încordată, speriată. Părea foarte supărat.

Când apăru şi fundalul, Greg avu o altă surpriză. Terry nu era în camera lui. Era undeva afară. În spatele lui se vedeau

nişte copaci. Şi o casă.

Greg privi cu atenţie casa. Era sigur că o ştia.

Nu era cumva casa de pe strada de lângă terenul de joacă?

Mai privi o dată faţa speriată a lui Terry. Apoi vârî poza şi aparatul în ascunzătoare şi o închise cu atenţie.

43

Aparatul e defect, decise el, punându-şi pijamaua ca să se ducă la culcare.

Era cea mai bună explicaţie pe care o putea găsi.

Stând în pat, urmărind jocurile umbrelor pe tavan, hotărî să nu se mai gândească la aparatul foto.

„Nu merită să îmi fac atâtea griji din cauza unui aparat stricat.”

Marţi după-amiază, după ore, Greg se grăbi să se întâlnească pe teren cu Shari ca să vadă meciul lui Bird.

Era o după-amiază călduroasă de toamnă, cu soare şi cer senin. Iarba de lângă teren fusese proaspăt tăiată şi în aer persista un miros dulce, înţepător.

Greg traversă peluza, cu soarele bătându-i în ochi, încercând să o zărească pe Shari. Ambele echipe se antrenau ţipând şi râzând, vacarmul vocilor lor luându-se la întrecere cu zgomotul mingilor prinse în mănuşa de base-ball.

Câţiva părinţi şi mai mulţi copii veniseră să vadă meciul. Unii stăteau primprejur, alţii – în tribunele de lângă prima bază.

Greg o reperă pe Shari în spatele gărduleţului şi îi făcu semn cu mâna.

— Ai adus aparatul? întrebă ea, nerăbdătoare, alergând către el.

El i-l arătă.

— Excelent, exclamă ea rânjind şi întinse mâna către el.

— Cred că e stricat, spuse Greg, ţinând în continuare aparatul. Pozele nu ies bine. E greu de explicat.

— Poate nu pozele sunt de vină. Poate că de vină e fotograful, îl tachină Shari.

44

— Poate vrei să te vezi într-o poză mâncând un sandviş cu zgârciuri, ameninţă Greg.

Puse aparatul la ochi şi îl îndreptă către ea.

— Fă-o şi dup-aia o să-ţi fac eu o poz*ă mâncând* un aparat foto, ameninţă Shari în joacă şi se repezi să îi smulgă aparatul din mână.

— Oricum, de ce îl vrei? întrebă Greg, încercând, dar fără prea multă convingere, să i-l ia înapoi.

Shari însă îl păzea bine.

— Vreau să îi fac o poză lui Bird când îi vine rândul la bătaie. Arată exact ca un struţ la punctul de bătaie.

— Să ştii că te-am auzit, spuse Bird din spatele lor, prefăcându-se tare ofensat.

Arăta ridicol în uniforma albă scrobită. Tricoul era prea mare şi pantalonii prea scurţi. Şapca era singura care îi venea bine. Era albastră, cu un delfin argintiu deasupra cozorocului sub care scria: DELFINII PITTS LANDING.

— Ce nume e ăsta, „Delfinii”, pentru o echipă de base-ball? întrebă Greg, apucând şapca de cozoroc şi punându-i-o invers pe cap.

— Celelalte şepci fuseseră deja luate. Aveam de ales între Zefirii şi Delfinii. Nimeni nu ştia ce sunt Zefirii, aşa că am ales Delfinii.

Shari îl măsură cu privirea:

— Poate că ar trebui să purtaţi hainele de stradă când jucaţi.

— Mulţumesc pentru încurajare, replică Bird.

Observă aparatul foto şi i-l luă:

— Hei, ai adus aparatul! Are film?

— Cred că da, îi spuse Greg. Stai să văd.

45

Întinse mâna să ia aparatul, dar Bird îl dădu într-o parte.

— Nu crezi că avem şi noi dreptul la el?

— Cum? Ce vrei să spui? Greg întinse din nou mâna şi din nou Bird îl feri.

— Vreau să spun că ne-am riscat vieţile acolo cu toţii, nu? spuse Bird. Toţi avem dreptul la el.

— Mda... La asta nu se gândise. Cred că ai dreptate, Bird. Dar eu sunt cel care l-a găsit. Aşa că...

Shari îi smulse lui Bird aparatul din mână.

— I-am spus lui Greg să îl aducă doar ca să putem să îţi facem o poză când îţi vine rândul la bătaie.

— Ca să arătaţi ce înseamnă să fii în formă? întrebă Bird.

— Ce înseamnă să fii *pe lângă,* spuse Shari.

— Ştiu că sunteţi invidioşi, replică Bird, încruntându-se, pentru că eu sunt un atlet înnăscut, şi voi nu puteţi nici măcar să traversaţi strada fără să cădeţi în nas.

— Hei, Bird, treci înapoi! îi strigă unul dintre antrenori de pe teren.

— Trebuie să plec, spuse Bird, făcându-le grăbit cu mâna şi începând să alerge către coechipieri.

— Nu, stai puţin! Lasă-mă să îţi fac o poză, spuse Greg.

Bird se opri, se întoarse şi se pregătise pentru o poză.

— Nu, o fac eu, insistă Shari.

Puse aparatul la ochi, dar tocmai când îl îndrepta către Bird, Greg i-l luă.

— Lasă-mă *pe mine* să i-o fac!

46

Şi aparatul se declanşa, se auzi fac/ şi bliţul licări.

Şi, bineînţeles, apăru o poză nedevelopată.

— Hei, de ce ai făcut asta? întrebă Shari, supărată.

— Îmi pare râu, spuse Greg. N-am vrut.

Scoase poza şi o ţinu în mână.

Greg şi Bird se apropiară ca s-o vadă developându-se.

— Ce naiba e *asta?* ţipă Bird holbându-se la micuţa poză ale cărei culori începeau să apară treptat.

— Oh, oau! ţipă Greg.

În poză Bird era întins pe spate, zăcând fără cunoştinţă, cu gura deschisă, cu gâtul răsucit într-un mod nefiresc, cu ochii închişi.

— Hei – ce are aparatul ăsta tâmpit? întrebă Bird, smulgând fotografia din mâna lui Shari. Se uită la ea, întorcând-o pe toate părţile. Poate că de vină e obiectivul.

— Ciudat, spuse Greg, clătinând din cap.

— Hei, Bird, vino odată încoace! strigă antrenorul Delfinilor.

— Vin!

Bird îi dădu poza înapoi lui Shari şi fugi către coechipierii lui.

Se auzi fluierul arbitrului. Cele două echipe îşi terminaseră încălzirea şi alergau către băncile de rezervă de lângă cea de-a treia bază.

— Cum e *posibil?* îl întrebă Shari pe Greg, ferindu-şi cu o mână ochii de soare, pentru a putea vedea poza mai bine.

— Pare că Bird este într-adevăr prăbuşit la pământ, lovit de ceva Dar el stătea în picioare chiar în faţa noastră.

— Nu înţeleg! Chiar nu înţeleg, răspunse Greg îngândurat. Fotografiile continuă să iasă aiurea.

Apucând aparatul de cureaua sa subţire, o urmă pe Shari într-un loc umbrit, în spatele tribunelor.

— Uită-te în ce fel este răsucit gâtul, continuă Shari. Este *îngrozitor!*

— Ceva nu e în regulă cu aparatul ăsta, cu siguranţă, spuse Greg.

48

Începu să-i povestească despre pozele pe care le făcuse maşinii şi fratelui său, Terry. Dar ea îl întrerupse imediat:

— Şi poza făcută lui Michael. Îl înfăţişa căzând pe scară înainte ca el, practic, s-o facă. E atât de ciudat!

— Ştiu, confirmă Greg.

— Dă-mi şi mie să văd, spuse Shari şi îi smulse aparatul din mână. A mai rămas film?

— Habar n-am, recunoscu Greg. N-am reuşit să găsesc niciun fel de uşiţă sau deschizătură pentru film.

Shari cercetă aparatul cu atenţie.

— Nu scrie nicăieri nimic. Cum poţi să ştii dacă are film

înăuntru?

Greg dădu din umeri.

Meciul de base-ball începuse. Delfinii erau oaspeţii. Cealaltă echipă alerga pentru a-şi ocupa poziţiile în teren.

Unui puşti din tribune îi căzu cutia de suc pe jos şi se vărsă, iar puştiul începu să plângă. Un break vechi plin de adolescenţi trecu cu radioul dat la maximum, claxonând.

— Pe unde se pune filmul? întrebă Shari cu nerăbdare.

Greg se apropie de ea ca să se uite mai bine.

— Cred că pe-aici, spuse el şi îi arătă. Nu se desface nimic aici în spate?

Shari încercă de câteva ori:

— Nu, nu cred. La majoritatea aparatelor automate de tipul ăsta filmul se pune în faţă.

Încercă să tragă de spatele aparatului, dar nu reuşi să mişte nimic. Încercă să tragă de jos. Acelaşi rezultat! încercă apoi să tragă de obiectiv. Nimic!

49

Greg luă aparatul:

— În faţă nu e nicio deschizătură.

— Ce fel de aparat e ăsta? întrebă Shari.

— Păi... să vedem.

Greg îi examină partea din faţă, obiectivul, apoi întoarse aparatul şi se uită la partea din spate.

Ridică ochii şi o privi uimit pe Shari.

— Nu e niciun nume de marcă trecut Absolut nimic.

— Cum e posibil să nu scrie nimic pe el? exclamă Shari, exasperată.

Îi trase aparatul din mână şi îl examină încă o dată cu atenţie, făcând ochii mici din cauza luminii puternice a soarelui de după-amiază.

Până la urmă înapoie aparatul, declarându-se învinsă:

— Ai dreptate, Greg. Niciun nume de marcă. Nimic scris. Absolut nimic! Ce aparat aiurea, mai spuse ea supărată.

— Hei, stai puţin, îi spuse Greg. Adu-ţi aminte că nu este al meu. Nu l-am cumpărat. L-am luat din Casa Coffman.

— Bine, dar hai să vedem măcar cum se deschide, ca să

putem să ne uităm înăuntrul lui, spuse Shari.

Primul jucător la bătaie al Delfinilor trase o luminare1 către jucătorul din bază. Cel de-al doilea jucător la bătaie fu eliminat după trei *swing*-uri2 nereuşite. Câţiva suporteri îşi încurajară echipa.

1 Lumânare: în general, în sporturile cu mingea, o lovitura înaltă care nu ajunge departe (n.tr.).

2 *Swing:* răspunsul jucătorului la bătaie la aruncarea lansatorului (n.tr.).

50

Puştiul căruia i se vărsase sucul continua să plângă. Trei băieţi trecură cu bicicletele, salutându-şi de la distanţă prietenii din echipe, dar nu se opriră.

— Am tot încercat, dar habar n-am cum s-ar putea deschide, recunoscu Greg.

— Lasă-mă pe mine, spuse Shari şi îi luă aparatul. Trebuie să fie un buton, ceva. Trebuie să se deschidă cumva. E ridicol.

Când văzu că nu găseşte niciun fel de buton, încercă să mai tragă o dată din spate, de data asta înfingându-şi unghiile în aparat.

— Nu renunţ, spuse ea, scrâşnind din dinţi. Chiar nu renunţ. Aparatul ăsta trebuie să se deschidă. *Trebuie.*

— Renunţă! O să-l dezmembrezi, o avertiză Greg, încercând să i-l ia.

— Să-l dezmembrez? Cum aş putea să îl dezmembrez? întrebă Shari. Nicio parte din el nu se mişcă. Niciuna.

— E imposibil, spuse Greg.

Cu o expresie dezgustată îi dădu aparatul:

— Bine, renunţ. Verifică şi tu, Greg!

Greg luă aparatul, îl ridică apoi brusc se opri.

Scoase un ţipăt de surpriză şi rămase cu gura căscată şi cu privirea fixă. Surprinsă, Shari se uită în direcţia în care Greg privea îngrozit.

— Oh, *nu!*

Bird era prăbuşit la pământ, la câţiva metri de linia primei baze. Zăcea întins pe spate, cu gâtul răsucit într-un mod nefiresc, îngrozitor, şi cu ochii închişi.

13

— Bird! strigă Shari.

Greg simţi că i se taie respiraţia. De parcă s-ar fi sufocat.

— Oh, reuşi până la urmă să spună cu o voce subţire şi stridentă.

Bird nu se mişca.

Shari şi Greg fugiră la el.

— Bird? Shari se aşeză în genunchi lângă el. Bird?

Bird îşi deschise un ochi.

— V-am făcut-o, spuse el calm.

Faţa i se strâmbă într-un zâmbet ciudat, atât de caracteristic lui, şi Bird începu să chicotească.

Lui Shari şi lui Greg le luă ceva timp până să se dezmeticească. Stăteau amândoi cu gura căscată, nemişcaţi şi buimăciţi, în timp ce prietenul lor râdea.

Apoi Greg îşi reveni, se aplecă, îl apucă violent pe Bird cu ambele mâini şi îl ridică în picioare.

— Eu o să-l ţin, iar tu o să-l loveşti, se oferi Greg, apucându-l pe Bird de spate.

— Staţi puţin… protestă Bird, încercând să scape din strânsoarea lui Greg.

— Ce plan bun! spuse Shari, rânjind.

52

— Hei, dă-mi drumul! Staţi puţin! Dă-mi drumul! protestă Bird încercând fără succes să se elibereze. Staţi puţin! Care-i problema? A fost o glumă, băieţi!

— Foarte amuzant, spuse Shari, dându-i un ghiont în joacă. Eşti plin de haz, Bird!

Smucindu-se cu toată forţa, Bird reuşi până la urmă să scape din strânsoare şi începu să ţopăie, la câţiva paşi de cei doi.

— Voiam doar să vă demonstrez că nu are rost să vă lăsaţi impresionaţi de aparatul ăla.

— Dar Bird… începu Greg.

— E doar stricat, asta-i tot, spuse Bird, scuturindu-şi câteva fire de iarbă de pe pantaloni. Voi credeţi că, dacă a ieşit poza aia cu Michael căzând pe scară, înseamnă că aparatul… ARE CEVA STRANIU. Dar este o tâmpenie. O adevărată tâmpenie.

— Ştiu asta, spuse Greg tăios. Şi care e explicaţia?

— Ţi-am mai spus o dată. Nu funcţionează. Are ceva. Asta e explicaţia.

— *Bird, vino aici!* se auzi o voce şi mănuşa de extern îi zbură lui Bird aproape de cap.

O prinse, le făcu rânjind un semn cu mâna lui Shari şi lui Greg şi alergă împreună cu ceilalţi către câmpul extern.

Tinându-şi aparatul strâns în mână, Greg se îndreptă către tribune. Se aşeză împreună cu Shari la capătul băncii de jos.

Câţiva spectatori îşi pierduseră interesul şi deja plecaseră. Nişte copii luaseră o minge de base-ball aruncată în afara terenului şi îşi jucau propria partidă de *kick-ball.*

53

— Bird e un nemernic, zise Greg, urmărind meciul.

— M-a speriat râu de tot, exclamă Shari. Chiar am crezut că este rănit.

— Ce tâmpit! mormăi Greg.

Urmăreau meciul tăcuţi. Prea interesant nu era. Delfinii pierdeau cu 12–3 şi intrau în cel de al treilea *inning1.* Niciun jucător nu strălucea.

Greg râse când mingea aruncată cu putere de un jucător al Cardinalilor, Joe Garden, colegul lor de clasă, zbură chiar pe deasupra capului lui Bird.

— Asta e a treia minge care îi zboară pe deasupra capului, ţipă Greg.

— Lasă, că deja şi-a pierdut capul de la atâta soare, exclamă Shari, râzând împreună cu Greg.

Amândoi se uitau la Bird care părea că e o barză care aleargă după o minge. Reuşi să o prindă; alergă din răsputeri către teren, dar Joe Garden, care făcuse deja ocolul tuturor bazelor, înscrise.

Din tribune se auziră huiduieli.

Următorul jucător al Cardinalilor păşi la punctul de bătaie.

Câţiva copii coborâră din tribune sâtui de meci.

— E atât de cald aici! spuse Shari ducându-şi mâna streaşină la ochi. Şi am o grămadă de teme de făcut. Nu vrei să mergem?

— Vreau să văd doar următorul *inning,* spuse Greg, urmărind cum jucătorul la bătaie aruncă şi ratează. O să vină Bird la bătaie. Vreau să stau ca să-l huiduiesc.

— La ce altceva sunt buni prietenii? spuse Shari sarcastică.

1 Repriză; un meci de base-ball are nouă reprize (n.tr.).

54

Dură ceva timp până la eliminarea Delfinilor. Cardinalii reuşiră un tur întreg de bătaie.

Tricoul lui Greg era ud de transpiraţie când lui Bird îi veni rândul să se ducă la punctul de bătaie.

Greg şi Shari huiduiau destul de râu, dar cu toate acestea, Bird reuşi să lovească mingea pe lângă jucătorul interbază şi să marcheze un *single1.*

— Ce noroc! strigă Greg, cu mâinile făcute pâlnie.

Bird se făcu că nu îl aude. Îşi azvârli cât colo casca de protecţie, îşi aranjă şapca şi se duse să-şi ocupe poziţia câştigată. Următorul jucător la bătaie se repezi să răspundă loviturii primului lansator, dar mingea ieşi în afara terenului.

— Hai să mergem, îl rugă Shari, trăgându-l pe Greg de braţ. E prea cald. Mor de sete.

— Stai doar să vedem dacă Bird…

Greg n-apucă să-şi termine fraza.

Jucătorul la bătaie lovi următoarea minge tare; când bâta izbi mingea, se auzi un pocnet.

Mai mulţi jucători şi spectatori ţipară surprinşi văzând cum mingea zboară pe deasupra terenului şi îl loveşte lateral pe Bird în cap, cu zgomot înfundat.

Greg privi îngrozit cum mingea îl loveşte pe Bird, ricoşează şi se întoarce înapoi pe iarba de pe câmpul intern de joc. Bird, cu ochii larg-deschişi, părea total năucit.

Câteva momente rămase ţintuit pe coridorul dintre baze.

1 *Single:* lovitură semireuşită în avantajul echipei jucătorului la bătaie (n.tr.).

55

Apoi ridică mâinile deasupra capului şi scoase un ţipăt pătrunzător, prelung şi ascuţit ca nechezatul unui cal speriat.

Ochii i se duseră în fundul capului. Căzu în genunchi. Se mai auzi un ţipăt, de data asta nu aşa de tare. Apoi căzu pe spate, cu gâtul răsucit şi ochii închişi.

Şi nu mai mişcă.

14

În câteva secunde, cele două echipe şi antrenorii lor alergară la jucătorul căzut la pământ, îngrămădându-se şi formând un cerc tăcut în jurul lui.

Ţipând „Bird! Bird!” Shari sări din tribune şi începu să alerge către lumea care se adunase acolo şi privea îngrozită.

Greg începu şi el să alerge în spatele ei, dar se opri când zări o siluetă cunoscută traversând strada în fugă, şi făcându-i semne cu mâna.

— Terry! strigă Greg.

Ce căuta fratele lui acolo? De ce nu era la muncă, la Dairy Freeze?

— Terry, ce s-a întâmplat? strigă Greg.

Terry se opri, abia râsuflând, cu fruntea lui roşie plină de transpiraţie.

— Am... alergat... până... aici... reuşi el să spună.

— Terry? Ce s-a întâmplat? Greg simţi un gol în stomac.

Terry se apropie şi Greg văzu că pe faţa lui se citea groaza, aceeaşi ca în fotografia pe care i-o făcuse.

Aceeaşi groază. Şi în spatele lui era *aceeaşi* casă.

Poza se adeverise! Aşa cum se întâmplase şi în cazul lui Bird, prăbuşit la pământ.

Greg îşi simţi gâtul uscat. Îşi dădu seama că genunchii îi tremurau.

57

— Terry, ce este? reuşi el să articuleze.

— Tata... spuse Terry, punând mâna lui grea pe umărul lui Greg.

— Ce? Tata?

— Trebuie să vii acasă, Greg. Tata... a avut un accident grav.

— Un accident?

Greg simţi că ameţeşte. Nu înţelegea nimic din ceea ce spunea Terry.

— Cu noua maşină, explică Terry, punând din nou mâna pe umărul lui Greg care tremura. Maşina este distrusă complet.

— Oh! bâigui Greg, simţind că i se face rău.

— Hai, repede, îi spuse Terry, strângându-l uşor de umăr.

Greg începu să fugă în spatele fratelui său, ţinând aparatul strâns în mâini.

Când ajunse aproape de stradă, întoarse capul spre teren ca să vadă ce se mai întâmplase cu Bird.

În jurul lui Bird se strânseseră destul de mulţi oameni; n-avea cum să-l mai zărească.

„Dar ce este umbra aceea întunecată din spatele tribunelor?” se întrebă Greg.

Cineva... cineva îmbrăcat în negru... se ascundea acolo.

Urmărindu-l pe Greg?

— Hai odată, insistă Terry.

Greg se uita cu atenţie la tribune. Silueta întunecată dispăruse.

— Hai, Greg!

— Vin! îi strigă Greg şi începu să alerge alături de fratele său către casă.

15

Pereţii spitalului erau verde-pal. Uniformele asistentelor care treceau rapid pe coridoarele lucioase erau albe. Pardoseala din gresie, pe care cei doi mergeau atât de grăbiţi, era maronie, cu mici pete portocalii.

Culori.

Un amestec de culori şi de forme nedefinite, asta vedea

Greg în acele momente.
Inima îi bătea atât de tare, încât aproape că nici n-auzea zgomotul pe care îl făceau adidaşii lui pe pardoseală.
Distrusă! Maşina fusese complet distrusă!
Exact ca în poză.
Un alt coridor. Pereţii de-aici erau galben-pal, dar obrajii lui Terry erau roşii. Doi chirurgi îmbrăcaţi în alb şi verde trecură pe lângă ei.
Culori. Doar culori.
Greg clipi, încercând să vadă mai clar. Dar totul se petrecea prea repede şi părea atât de ireal! Până şi mirosul de spital, amestecul acela unic de spirt, mâncare de cantină şi dezinfectant i se părea ireal.
Apoi cei doi fraţi intrară în camera tatălui lor şi totul redeveni cât se poate de real.
Culorile dispărură. Imaginile deveniră clare şi reale.

59

Mama lor se ridică repede de pe scaunul pliant de lângă pat.
— Bună, băieţi!
În mână strângea un şerveţel mototolit. Se vedea că plânsese. Reuşi să schiţeze un zâmbet încordat, dar ochii îi erau roşii şi încercănaţi, faţa umflată şi palidă.
Greg se opri în pragul uşii şi răspunse la salutul mamei sale cu voce slabă, înăbuşită. Apoi ochii lui se concentrară asupra tatălui său.
Capul domnului Banks era acoperit de un bandaj şi arăta ca o mumie. Avea o mână în ghips. Cealaltă mână, întinsă lângă el, pe pat, cu un tub pus chiar deasupra încheieturii, din care picura un lichid negru. Cearşaful era tras până la piept.
— Hei, băieţi, ce mai faceţi? îi întrebă tatăl lor.
Vocea i se auzea înfundat, ca şi cum ar fi venit de departe.
— Tată! începu Terry.
— O să se facă bine, îl întrerupse doamna Banks, observând privirile speriate ale copiilor săi.
— Mă simt minunat, spuse domnul Banks cu voce vlăguită.
— Dar *n-arăţi* chiar atât de bine! spuse Greg apropiindu-se

cu grijă de pat.

— Sunt bine. Pe cuvânt, insistă tatăl lor. Câteva oase rupte. Asta e tot.

Oftă, apoi gemu, sigur din cauza vreunei dureri.

— Cred că sunt norocos.

— Eşti *foarte* norocos, întări doamna Banks imediat.

„Ce noroc o mai fi şi ăsta?” se întrebă Greg. Nu putea să-şi ia ochii de la tubul din braţul tatălui său.

60

Se gândi din nou la poza maşinii. Era în camera lui de-acasă, ascunsă în tăblia patului.

Poza în care maşina era distrusă în întregime, cu uşa din faţă strivită.

Ar trebui oare să le spună despre ea?

Nu se putea hotărî.

L-ar crede dacă le-ar spune?

— Te-ai rănit grav, tată? întrebă Terry, aşezându-se pe caloriferul din faţa pervazului şi băgându-şi mâinile în buzunar.

— Tatăl tău şi-a rupt mâna şi câteva coaste, îi răspunse doamna Banks repede. Şi a suferit o uşoară lovitură la cap. Doctorii îl supraveghează ca să vadă dacă există vreo leziune internă. Dar se pare că nu.

— Am fost norocos, repetă domnul Banks şi apoi îi zâmbi lui Greg.

— Tată, trebuie să îţi spun ceva despre o fotografie pe care am făcut-o, spuse Gxeg deodată, vorbind repede şi agitat cu voce tremurătoare. Am făcut o fotografie noii maşini şi...

— Maşina este complet distrusă, îl întrerupse doamna Banks.

Stătea pe marginea scaunului pliant şi îşi masa degetele, jucându-se în acelaşi timp cu verigheta, gest pe care îl făcea întotdeauna când era nervoasă.

— Îmi pare bine că nu aţi văzut-o.

Vocea păru că îi rămâne în gât. Apoi mai spuse:

— Este o minune că nu s-a rănit mai grav.

— Fotografia asta... începu Greg din nou.

— Mai târziu, îi spuse mama sa brusc. Da? şi îi aruncă o privire semnificativă.

61

„Este *important,* se gândi Greg. Oricum, probabil că nu o să mă creadă, îşi spuse. Cine ar crede o asemenea nebunie?”

— Ne permitem să mai cumpăram o maşină nouă? întrebă Terry.

Domnul Banks dădu încet din cap, afirmativ:

— Trebuie să sun la compania de asigurări, spuse el.

— O să îi sun eu când ajung acasă, spuse doamna Banks. Nu se poate spune că ai mână liberă.

Toată lumea râse de jocul de cuvinte, un râs nervos.

— Mi-e cam somn, spuse domnul Banks.

De-abia mai vorbea, iar ochii îi erau pe jumătate închişi.

— Din cauza calmantelor pe care ţi le-au dat, îi spuse doamna Banks.

Se aplecă către el şi îl mângâie pe mână:

— Dormi puţin. O să mă întorc peste câteva ore.

Se ridică şi le făcu băieţilor un semn cu capul către uşă.

— La revedere, tată, spuseră într-un glas Greg şi Terry.

Tatăl lor îngână ceva, drept răspuns. Cei doi copii îşi urmară mama către uşă.

— Cum *s-a întâmplat?* întrebă Terry ajungând pe coridor. Vreau să spun… accidentul.

— Unul a trecut pe roşu, spuse doamna Banks, cu privirea înainte.

A intrat din plin chiar în uşa din faţă. A spus că nu i-a mers frâna.

Dădu din cap, cu lacrimi în ochi:

62

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu ce să spun. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că o să se facă bine.

Mergând unul lângă celălat, ajunseră pe coridorul verde. La capătul coridorului mai mulţi oameni aşteptau răbdători liftul.

Încă o dată, Greg se pomeni gândindu-se la fotografiile făcute cu aparatul acela ciudat.

Întâi Michael. Apoi Terry. Apoi Bird. Apoi tatăl lui.

Toate cele patru fotografii înfăţişaseră lucruri îngrozitore. Lucruri groaznice care nu se întâmplaseră încă.

Şi apoi cele patru fotografii se adeveriseră.

Greg simţi fiori reci pe şira spinării când liftul se deschise şi lumea intră înghesuindu-se.

Care era adevărul despre aparatul de fotografiat?

Aparatul *arăta* într-adevăr viitorul?

Sau de fapt *provoca* nenorocirile?

16

— Da. Ştiu că Bird este bine, spuse Greg în receptor. Doar ştii că l-am văzut ieri. A fost norocos. Cu adevărat norocos. N-a păţit nimic grav.

De la celălalt capăt al fixului – din casa vecină – Shari îl aprobă, apoi îşi repetă cererea.

— Nu, Shari. Chiar nu vreau, răspunse Greg vehement.

— Adu-l, îi ceru Shari. Este ziua *mea.*

— Nu vreau să aduc aparatul. Nu este o idee bună. Crede-mă! Chiar nu vreau.

Trecuse o săptămână de la meci.

Era sâmbătă după-amiaza şi Greg tocmai ieşea din casă ca să se ducă la petrecerea lui Shari, când sună telefonul.

— Bună, Greg. De ce eşti încă în casă şi nu în dram spre mine? întrebase Shari când Greg ridicase receptorul.

— Ca să vorbesc la telefon cu tine, îi răspunsese Greg sec.

— Bine, adu aparatul de fotografiat, da?

Greg nu-l mai mişcase din ascunzătoare de la accidentul tatălui său.

— Nu vreau să îl aduc, insistă el, în ciuda rugăminţilor lui Shari. Nu pricepi, Shari? Nu vreau să se mai întâmple vreo nenorocire cuiva.

64

— Hai, Greg, spuse ea cu tonul unui adult care vorbeşte cu un copil mic. Nu se poate. Tu chiar crezi că aparatul ăsta

poate să le facă rău oamenilor?

Greg tăcu o secundă.

— Nu ştiu ce să mai cred, spuse apoi. Ştiu doar că a început cu Michael, apoi, Bird…

Greg înghiţi greu:

— Şi am avut un vis… Azi noapte.

— Ce? Ce ai visat? întrebă Shari nerăbdătoare.

— Am visat că eu făceam poze. Întregii familii – mamei, tatei şi lui Teny. Erau toţi în grădina din spate şi făceau un grătar. Aparatul era pregătit. Şi eu spuneam întruna: „Zâmbiţi”, „Zâmbiţi”. Şi, când mă uit prin obiectiv, îi văd pe toţi zâmbind, dar toţi sunt… scheleţi. Toţi. Scheleţi, fără piele şi… şi…

Greg nu se mai auzi.

— Ce vis idiot! spuse Shari, râzând.

— De-asta nu vreau să-l aduc, insistă Greg. Cred că…

— Adu-l, Greg, îl întrerupse ea. Oricum, nu-ţi aparţine, ştii asta, nu? Toţi patru am fost în Casa Coffman. Este al tuturor. Adu-l!

— Dar *de ce,* Shari? întrebă Greg.

— O să fie distractiv, de-asta. Face nişte poze atât de aiurite!

— Asta-i clar! mormăi Greg.

— Nici n-avem cum să ne distrăm altfel la petrecere, îi spuse Shari. Am vrut să închiriez un aparat video, dar mama nu ne lasă să stăm înăuntru. Îi e frică să nu-i răvăşim scumpa ei căsuţă. Aşa că m-am

65

gândit să ne facem toţi poze. Ce zici? O să vezi că o să fie interesant.

— Shari, chiar nu e cazul să…

— Adu-l! îi ordonă şi închise.

Greg rămase mai mult timp cu receptorul în mână, dus pe gânduri, încercând să ia o decizie.

Apoi puse receptorul la loc şi se îndreptă cu paşi şovăitori către camera lui.

Oftând lung, scoase aparatul din ascunzătoare.

— Totuşi, este ziua lui Shari, spuse cu voce tare. Mâinile îi tremurau când îl luă. Realiză că îi era frică de el.

„N-ar trebui să fac asta, se gândi el, simţind fiori reci pe şira spinării. Ştiu că n-ar trebui să fac asta.”

17

— Cum îţi mai merge, Bird? strigă Greg de pe terasa casei lui Shari, grăbindu-se să ajungă în grădina din spate.

— Sunt bine, spuse Bird şi bătu palma cu prietenul său. Singura problemă că, de când m-a lovit mingea, continuă Bird, încruntându-se, mi se întâmplă din când în când să – cotcodac! – să cotcodâcesc. Începu să ţopăie prin grădină, agitându-şi mâinile şi cotcodâcind cu voce subţire.

— Hei, Bird, du-te să faci un ou! îi strigă cineva şi toată lumea râse.

— Bird şi-a revenit, spuse Michael, dându-i în joacă un ghiont lui Greg.

Michael, cu părul lui roşcat nepieptănat ca de obicei, era îmbrăcat cu blugii lui tociţi şi o cămaşă hawaiană sport cu vreo trei numere mai mare.

— De unde ai cămaşa asta? îl întrebă Greg, prefăcându-se c-o admiră.

— Dintr-o cutie de cereale, i se alătură Bird, ţopăind încă.

— Mi-a dat-o bunica, spuse Michael încruntându-se.

— Ah, moştenire de familie! îl întrerupse Bird căruia nu-i ajungea numai o glumă.

— Dar de ce te-ai îmbrăcat cu ea? îl întrebă Greg.

67

Michael ridică din umeri:

— Toate celelalte erau murdare.

Bird se aplecă, luă un pumn de pământ şi îl întinse pe spatele cămăşii lui Michael.

— Acum şi asta e murdară, trase el concluzia.

— Băi! îl ameninţă Michael în joacă, fugind după Bird şi trântindu-l în tufişuri.

— L-ai adus?

Auzind vocea lui Shari, Greg se întoarse cu faţa către casă şi o văzu aleigând pe terasă către el. Părul negru îi era strâns în coadă şi purta o pereche de colanţi negri peste care cădea o bluză galbenă, de mătase.

— L-ai adus? repetă ea nerăbdătoare. O brăţară din argint cu mai multe amulete – cadou de ziua ei – îi zăngănea la încheietură.

— Da! Greg îi arătă aparatul fără nicio plăcere.

— Excelent, declară ea.

— Chiar nu vreau... începu Greg.

— Mie o să-mi faci prima poză, pentru că e ziua mea, îl întrerupse Shari. Ce zici?

Îşi luă o poză elaborată, sprijinindu-se de trunchiul unui copac, cu mâna dusă cochet la cap.

Greg, ascultător, ridică aparatul.

— Eşti sigură că asta vrei, Shari?

— Da. Hai! Vreau să facem poze la toată lumea.

— Dar s-ar putea să iasă aiurea, protestă Greg.

— Ştiu, spuse Shari cu nerăbdare, fără să se mişte. Ăsta e tot hazul!

— Dar, Shari...

— Michael a vomat pe cămaşă, îl auzi Greg pe Bird spunându-i cuiva.

68

— Nu-i adevărat! ţipă Michael.

— Vrei să spui că aşa arată ea de fapt? întrebă Bird. Greg auzi o grămadă râsete înfundate, toate pe seama lui Michael.

— Fă poza aia odată! strigă Shari sprijinită încă de copac.

Greg o încadră în obiectiv şi apăsă pe buton. Aparatul bâzâi şi imediat ieşi şi poza nedevelopată.

— Hei, suntem singurii băieţi invitaţi? întrebă Michael, ducându-se la Shari.

— Da. Doar voi trei, spuse Shari. Şi nouă fete.

— Oau! se strâmbă Michael.

— Acum fă-i o poză lui Michael, îi spuse Shari lui Greg.

— Nici să nu vă gândiţi! declară Michael, ridicând mâinile în

semn de apărare şi făcând câţiva paşi înapoi. Ultima dată când mi-ai făcut poza, am căzut pe scări.

Încercând să scape de ei, Michael se ciocni de Nina Blake, una dintre prietenele lui Shari. Fata îşi exprimă surpriza printr-un strigăt scurt, îi dădu o palmă în joacă şi Michael îşi continuă retragerea.

— Hai, Michael! Doar e ziua mea! îi strigă Shari.

— Ce facem? întrebă Nina.

— Eu mă gândeam să ne facem toţi poze şi apoi să jucăm ceva, spuse Shari.

— Să jucăm ceva? se amestecă şi Bird. Cum ar fi „Învârte sticla”?

Câţiva râseră.

—, Adevăr sau Provocare”, sugeră Nina.

— Da „Adevăr sau Provocare”.

69

„Aoleu, nu, mormăi Greg. «Adevăr sau Provocare» înseamnă întotdeauna o grămadă de pupături şi de momente penibile. Nouă fete şi doar trei băieţi. Penibil, într-adevăr. Cum poate să ne facă Shari aşa ceva?” se întrebă.

— A ieşit? întrebă Shari, întinzând mâna după poză. Dă să văd.

Greg era atât de supărat pentru că trebuia să joace „Adevăr sau Provocare”, încât uitase de poza care tocmai se developa în mâinile lui. O ridică şi o examinară am îndoi.

— Unde *sunt?* întrebă Shari, surprinsă. Unde te uitai? N-am ieşit în poză!

— Ce? se holbă Greg la poză.

Copacul era. Dar Shari nu!

— Ciudat! La tine m-am uitat. Te-am încadrat cu atenţie, protestă el.

— Ei bine, nu. Eu nu sunt în poza asta, spuse Shari supărată.

— Dar, Shari...

— Hai, Greg, că doar nu sunt invizibilă. Nu sunt vampir. Mă văd foarte bine în toate oglinzile. Şi de obicei apar în poze.

— Dar uită-te... Greg privea poza cu atenţie. Uite copacul

de care te sprijineai. Şi uite locul în care ai stat.

— Dar eu unde *sunt?* întrebă Shari nervoasă, zdrăgănindu-şi brăţara. Nu contează…

Îi înşfâcă poza şi o aruncă pe jos:

— Mai fă una. Repede!

— Bine. Dar…

Greg era încă buimăcit.

70

„De ce nu ieşise Shari în poză?” Se aplecă, luă poza şi o băgă în buzunar.

— Vino mai aproape de data asta, îi ceru ea.

Greg se apropie încă puţin, o încadra pe Shari cu atenţie în obiectiv şi apăsă pe buton. Poza ieşi imediat. Shari veni şi trase poza din aparat.

— Vreau să văd numai că nu iese nici asta bine! spuse ea privind poza în timp ce aceasta se developa.

— Dacă tu chiar vrei să faci poze la toată lumea, ar trebui să facem rost de alt aparat, spuse Greg, privind şi el poza.

— Nu-mi vine *să cred!* ţipă Shari. Încă o dată Shari *nu* ieşise în poză.

Copacul se vedea clar, încadrat perfect. Dar nici urmă de Shari.

— Ai avut dreptate. Aparatul ăsta idiot e stricat, spuse dezgustată, dându-i poza lui Greg. Las-o baltă!

Plecă de lângă el şi le strigă celorlalţi.

— Haideţi să jucam, Adevăr sau Provocare”!

Unii se arătară foarte entuziasmaţi; alţii mai puţin sau chiar deloc.

Shari o luă înaintea tuturor, conducându-i spre copacii din spatele grădinii.

— Pentru mai multă intimitate, le explică ea.

Chiar în spatele copacilor se afla un luminiş, un loc intim, perfect pentru jocul lor.

Jocul era penibil; exact aşa cum şi-l imaginase Greg. Dintre băieţi numai Bird părea că se distrează. „Lui Bird îi plac chestiile astea prosteşti”, se gândi Greg, cu oarecare invidie.

71

Din fericire, după vreo jumătate de oră o auzi pe doamna Walker, mama lui Shari, care îi chema din casă, ca să vină să taie tortul.

— Vai, ce păcat! spuse Greg sarcastic. Tocmai când se încingea jocul mai tare.

— Oricum trebuie să ieşim din pădure, spuse Bird rânjind. Cămaşa lui Michael sperie veveriţele.

Râzând şi vorbind despre joc, copiii ajunseră pe terasă unde tortul roz cu alb, cu lumânările aprinse, aştepta pe o masă rotundă cu umbrelă.

— Ce fel de mamă sunt eu, spuse doamna Walker glumind, dacă vă dau voie să vă duceţi în pădure de capul vostru.

Câteva fete râseră.

Cu cuţitul pregătit pentru tort, doamna Walker se uită prin preajmă.

— Dar Shari unde e?

Toată lumea întoarse capul, uitându-se după ea în grădină.

— Era cu noi în pădure, îi spuse Nina doamnei Walker. Acum un minut.

— Shari! strigă Bird, cu mâinile făcute pâlnie. Pământul către Shari. Tortul te aşteaptă.

Niciun răspuns.

Nici urmă de Shari.

— A intrat cumva în casă? întrebă Greg.

Doamna Walker dădu din cap că nu.

— Nu. Nu a trecut pe-aici. O fi încă în pădure?

— Mă duc să văd, îi spuse Bird.

72

Strigând încontinuu numele lui Shari, Bird alergă până în fundul grădinii, aproape de copaci. Apoi dispăru în pădure strigând-o în continuare. După câteva momente Bird reapăru.

— Nici urmă de ea!

Căutară în casă. În grădina din faţă. Din nou în pădure.

Dar Shari dispăruse.

18

Greg stătea la umbră cu spatele sprijinit de trunchiul unui copac, cu aparatul lângă el şi se uita la mulţimea de poliţişti care împânziseră casa lui Shari.

Erau peste tot, în faţa casei, în grădina din spate şi mai departe, dincolo de copaci, în pădure. Le auzea glasurile, dar nu putea desluşi ce spuneau. Aveau feţe încordate şi uimite.

Sosiră şi alţi poliţişti, cu aer eficient şi sever.

Apoi alţii, în uniforme închise la culoare.

Domnul Walker era la o partidă de golf când se întâmplase nenorocirea. Venise acasă imediat ce îl anunţase soţia sa. Stăteau amândoi pe nişte scaune din pânză, într-un colţ al terasei. Vorbeau încet, aruncând priviri împrejur. Se ţineau de mâini; erau palizi şi îngrijoraţi.

Toţi ceilalţi copii plecaseră.

Pe terasă masa rămăsese încă aranjată. Tortul nu fusese nici măcar atins. Lumânările arseseră în întregime şi pe farfurie nu mai era decât un lichid roz, amestec de ceară şi îngheţată topită.

Un poliţist cu mustaţă blondă se apropie de soţii Walker:

— Nicio urmă, spuse el.

Îşi dădu jos şapca, descoperindu-şi părul blond şi scurt, apoi se scărpina în cap.

74

— A... luat-o cineva? întrebă domnul Walker.

— Niciun semn de luptă, spuse poliţistul. Niciun fel de semn, de fapt.

Doamna Walker suspină tare şi lăsă capul în jos.

— Chiar nu înţeleg.

Urmă o linişte lungă şi apăsătoare:

— Noi o s-o căutăm în continuare, spuse poliţistul. Sunt sigur că o să găsim... ceva.

Se întoarse şi o luă către pădure.

— Bună. Ce faci aici?

Se opri lângă Greg, privindu-l ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

— N-ai plecat încă? Toţi ceilalţi copii s-au dus acasă.
Îşi dădu părul pe spate şi îşi puse şapca pe cap.
— Da, ştiu, spuse Greg grav, punându-şi aparatul în poală.
— Sunt ofiţerul Riddick, spuse.
— Da, ştiu, repetă Greg încet.
— Cum se face că nu te-ai dus şi tu acasă după ce am vorbit cu tine, ca toţi ceilalţi? întrebă Riddick.
— Sunt prea supărat, cred, îi spuse Greg. Shari îmi e o prietenă bună, ştiţi asta, nu?
Îşi simţea gâtul uscat; îşi drese glasul:
— Şi locuiesc aproape, chiar acolo, făcu el un semn cu capul spre casa vecină.
— Bine, oricum ar trebui să te duci acasă, băiete, spuse Riddick, uitându-se încruntat către pădure. Căutările ar putea să mai dureze. Până acum nu am găsit nimic.
— Ştiu, spuse Greg, cu mâna crispată pe aparatul foto.

75
„Şi ştiu că aparatul ăsta foto este cauza dispariţiei lui Shari”, se gândi el, simţindu-se trist şi speriat.
— Era aici; şi după niciun minut nu mai era, spuse poliţistul studiind faţa lui Greg, ca şi cum ar fi căutat nişte răspunsuri la el.
— Da, spuse Greg, este atât de ciudat!
„Este mai ciudat decât orice vă puteţi imagina, se gândi Greg. Aparatul a făcut-o să dispară. Mai intri a dispărut din poză. Apoi a dispărut de-adevăratelea. Aparatul foto e de vină. Nu ştiu exact în ce fel. Dar *el* e de vină!
— Mai ai ceva să-mi spui? întrebă Riddick, cu mâinile în şolduri, dreapta chiar deasupra tocului maroniu şi tocit în care ţinea pistolul. Ai văzut ceva? Ceva ce ar putea să ne dea vreun indiciu, să ne ajute? Ceva ce nu ţi-ai amintit înainte?
„Ar trebui să-i spun? se întrebă Greg. Dacă îi spun despre aparat, o să mă întrebe de unde îl am. Şi cum să spun că l-am furat din Casa Coffman? Asta ar însemna să-mi creez eu singur necazuri. Dar… nici nu mai contează. Shari nu mai e. A dispărut. Ăsta e cel mai important lucru. Ar trebui să îi spun”, decise Greg. Dar imediat ezită. „Dacă îi spun nu o să mă

creadă. Şi dacă îi spun, ce rezolv?”

— Pari foarte afectat, spuse Riddick, aşezându-se pe vine lângă Greg, la umbră. Poţi să-mi mai spui o dată numele tău?

— Greg. Greg Banks.

— Ei bine, Greg, pari foarte tulburat, repetă poliţistul cu blândeţe. De ce nu-mi spui ce te frământă? De

76

ce nu-mi spui ce e în mintea ta? Poate te pot ajuta în vreun fel.

Greg respiră adânc şi aruncă o privire către terasă. Doamna Walker îşi acoperise faţa cu mâinile. Soţul său stătea aproape de ea, încercând să o consoleze.

— Păi... începu Greg.

— Dă-i drumul, fiule! îl îndemnă blând Riddick. Ştii unde este Shari?

— Aparatul foto e de vină, izbucni Greg.

Simţea cum sângele îi zvâcnea la tâmple.

Respiră adânc şi apoi continuă.

— Vedeţi, aparatul ăsta foto este ciudat.

— Ce vrei să spui? întrebă Riddick, calm.

Greg respiră încă o dată adânc:

— I-am făcut lui Shari o poză. Înainte. Chiar când am ajuns la petrecere, am făcut două poze. Şi era invizibilă. În ambele. Înţelegeţi?

Riddick închise ochii, apoi îi deschise:

— Nu. Nu înţeleg.

— Shari nu a ieşit în poză. Celelate lucruri se vedeau. Dar ea nu. Dispăruse, înţelegeţi? Apoi, puţin mai târziu, a dispărut *de-adevăratelea.* Cred că aparatul ăsta prezice viitorul. Sau provoacă nenorociri.

Greg îi întinse aparatul poliţistului.

Riddick nu făcu niciun gest. Îl privi doar îndelung pe Greg, cu ochi scrutători şi duri.

Lui Greg i se strânse inima de frică.

„Oh, nu, se gândi. De ce se uită aşa la mine? Ce-o avea de gând să facă?”

19

Greg rămase câteva momente cu aparatul în mână, întins către poliţist.

Riddick se ridică brusc în picioare.

— Un aparat de fotografiat care provoacă nenorociri oamenilor?

Ochii lui îl sfredeleau pe Greg.

— Da, îi spuse Greg. Nu este al meu, înţelegeţi? De fiecare dată când fac o poză...

— Gata, băiete, opreşte-te, spuse Riddick amabil. Se aşeză şi puse o mână pe umărul lui Greg, care tremura: Cred că eşti foarte supărat, Greg, spuse el, aproape în şoaptă. Te înţeleg. Toată lumea este.

— Dar este *adevărat,* insistă Greg.

— O să-l rog pe ofiţerul acela, spuse Riddick arătându-i un poliţist, să te ducă acasă. Şi să le spună părinţilor tăi că ai trecut printr-o experienţă îngrozitoare.

„Ştiam eu că nu o să mă creadă, se gândi Greg furios. Cum am putut să fiu atât de prost? Acum o să creadă că am luat-o razna."

Riddick îl strigă pe poliţistul pe care i-l arătase mai înainte.

— Nu, este în regulă, spuse Greg, ridicându-se repede în picioare şi ţinând aparatul cu grijă în mâini. Pot să ajung acasă.

78

Riddick îl privi neîncrezător:

— Eşti sigur?

— Da. Pot să mă duc de unul singur.

— Dacă vrei să-mi spui ceva mai târziu, spuse Riddick, uitându-se la aparatul din mâna lui Greg, dă-mi un telefon, da?

— Da, spuse Greg, îndepârtându-se cu paşi mici.

— Nu-ţi face griji, Greg! O să facem tot ce ne stă în puteri, îi strigă Riddick. O s-o găsim. Nu te mai gândi la aparat şi încearcă să dormi puţin, da?

— Da, mormăi Greg.

Trecu repede pe lângă părinţii lui Shari, care stăteau încă unul lângă altul sub umbrela de pe terasă.

„De ce am fost atât de prost? se întrebă în timp ce se îndrepta către casă. De ce am sperat că acest poliţist o să creadă o asemenea ciudăţenie?

Nici măcar eu nu sunt sigur dacă o cred.”

În câteva clipe ajunse la uşa din spatele casei sale, o deschise şi intră în bucătărie.

— E cineva acasă?

Niciun răspuns.

Se duse pe holul din spate de lângă salon.

— E cineva pe-aici?

Nimeni.

Terry era la muncă. Mama lui era sigur la spital, la tatăl său. Lui Greg nu-i căzu deloc bine. Chiar nu îşi dorea să fie singur acum. Voia să le povestească ce se întâmplase cu Shari. Simţea nevoia să stea de vorbă cu ei.

Legănând aparatul, urcă în camera sa.

Se opri în prag, clipi de două ori şi ţipă îngrozit.

79

Cărţile lui erau împrăştiate peste tot pe jos. Aşternuturile fuseseră trase din pat. Sertarele biroului erau toate deschise şi lucrurile din ele aruncate prin cameră. Veioza era răsturnată. Toate hainele lui fuseseră scoase din dulap şi răvăşite.

Cineva fusese în camera lui Greg şi i-o întorsese cu susul în jos.

20

„Cine ar face una asta?” se întrebă Greg, privind îngrozit camera întoarsă pe dos.

„Cine ar putea să facă asta?”

Îşi dădu seama că ştia răspunsul. Ştia cine ar putea să facă şi, de fapt, cine făcuse asta.

Cineva care căutase ceva.

Cineva disperat să-şi găsească aparatul de fotografiat.

Spidey?

Tipul acela sinistru care umbla mereu în negru locuia în Casa Coffrnan. Aparatul nu era cumva al lui?

Da, Greg ştia: Spidey făcuse asta.

Spidey îl urmărise pe Greg, îl spionase din spatele tribunelor la meciul de base-ball.

Ştia că Greg are aparatul foto. *Şi ştia unde stă Greg.*

Gândul acesta înspăimântâtor nu-i dădea pace.

Ştia unde sta Greg.

Greg ieşi din cameră, se sprijini de peretele din hol şi închise ochii.

Şi-l imagină pe Spidey, o siluetă întunecată, înfricoşătoare, târându-şi picioarele lui slăbânoage. Şi-l închipui înăuntrul casei, înăuntrul casei lui Greg, înăuntrul camerei lui Greg.

„A fost aici, se gândi. Mi-a cotrobăit peste tot. Mi-a nenorocit camera.”

81

Greg se întoarse în cameră. Se simţea oribil. Voia să ţipe, să-i ceară cuiva ajutoml.

Dar era singur. Nimeni nu-l putea auzi. Nimeni nu putea să-l ajute.

„Şi acum? se întrebă. Şi acum?”

Stătea în pragul uşii privind camera răvăşită şi gândindu-se ce să facă.

Deodată însă îşi dădu seama că, de fapt, ştie ce are de făcut...

21

— Hei, Bird, eu sunt!

Greg ţinea receptorul într-o mână, în timp ce cu cealaltă îşi ştergea fruntea de transpiraţie. Nu muncise niciodată atât de mult – sau atât de repede – niciodată în viaţa lui.

— Au găsit-o pe Shari? întrebă Bird repede.

— Nu ştiu. Nu cred, spuse Greg, aruncând o privire prin

cameră.

Era aproape ca înainte. Pusese totul la loc, aranjase şi făcuse curat. Părinţii lui n-aveau cum să îşi dea seama.

— Ascultă, Bird, nu te-am chemat pentru asta, spuse Greg, vorbind repede. Sună-l pe Michael şi spune-i că l-am chemat eu. Ne întâlnim pe terenul de base-ball.

— Când? Acum? întrebă Bird nedumerit.

— Da, îi spuse Greg. Trebuie să ne întâlnim. Este important.

— Dar în curând trebuie să mă duc la masă, protestă Bird. Nu cred că părinţii mei…

— Este important, repetă Greg, nerăbdător. Trebuie să ne vedem. Da?

— Bine… poate reuşesc să ies puţin, şuşoti Bird.

Şi imediat Greg îl auzi pe Bird strigând către mama lui:

— Nu e nimeni, mamă! Nu vorbesc cu nimeni!

83

„Măi, măi, dar repede mai gândeşte! se gândi Greg cu sarcasm. Ştie să mintă mai bine decât mine.”

Apoi îl auzi pe Bird spunându-i mamei sale:

— Da, sunt la telefon. Dar nu vorbesc cu nimeni. E doar Greg.

„Îţi mulţumesc mult, prietene” se gândi Greg.

— Trebuie să închid, spuse Bird.

— Adu-l pe Michael, da? îl rugă Greg.

— Da. Bine. Ne vedem.

Şi închise.

Greg puse receptorul în furcă, apoi ciuli urechile ca să audă dacă mama lui e cumva acasă. Linişte. Nu venise încă. „Ea nu ştie despre Shari”, îşi dădu Greg seama Ştia că părinţii lui o să fie foarte afectaţi. Foarte afectaţi, aproape tot atât de mult cât el.

Gândindu-se la prietena dispărută, se duse la fereastră şi se uită în grădina casei vecine, grădina ei. Era pustie acum.

Poliţiştii plecaseră cu toţii. Părinţii, atât de tulburaţi, intraseră până la urmă în casă.

O veveriţă stătea la umbra unui copac mare, rozând de zor o ghindă.

Greg privi tortul, rămas pe masa aranjată festiv şi părăsită.
O petrecere pentru fantome.
Greg tresări înfiorat.
— Shari trăieşte, îşi spuse cu voce tare. O s-o găsească. Trăieşte!
Acum ştia ce avea de făcut.
Desprinzându-se cu greu de la fereastră, Greg se grăbi să-i întâlnească pe cei doi prieteni.

22

— Nici nu mă gândesc, spuse Bird cu convingere, sprijinit de o bancă din tribune. Ai înnebunit de tot?
Greg, care îşi adusese aparatul cu el, întoarse capul către Michael şi îi aruncă o privire încrezătoare.
Dar Michael evită privirea lui Greg.
— Sunt de acord cu Bird, spuse Michael uitându-se la aparat.
Era ora cinei şi terenul de joacă era aproape gol. Câţiva copii erau la leagăne. Doi dintre ei se plimbau cu bicicleta în jurul terenului de fotbal.
— Credeam că o să veniţi cu mine, spuse Greg, dezamăgit, dând cu piciorul în iarbă. Trebuie să-l duc înapoi, continuă el, arătând către aparat.
— Ştiu că trebuie să fac asta. Trebuie să-l pun în locul de unde l-am luat.
— Nici nu mă gândesc, repetă Bird, clătinând din cap. Nu mă mai întorc în Casa Coffman. Mi-a ajuns o dată.
— Eşti laş? recunoscu Greg furios.
— Da, admise repede Bird.
— Nu e nevoie să-l pui la loc, interveni Michael, care sări în tribune, urcă până la cel de-al treilea rând de scaune şi apoi se aşeză.
— Ce vrei să spui? întrebă Greg cu nerăbdare, lovind din nou cu piciorul în iarbă.

85

— Greg, aruncă-l şi gata, îl sfătui Michael, făcând un gest cu mâna, ca şi cum ar fi aruncat ceva. Scapă de el! Aruncă-l pe undeva, la gunoi.

— Da. Sau lasă-l aici, sugeră Bird. Întinse mâna să ia aparatul. Dă-mi-l. O să-l ascund sub scaune.

— Nu înţelegeţi, spuse Greg, ferind aparatul de Bird. Nu rezolv nimic dacă îl arunc doar.

— De ce? întrebă Bird, încercând din nou să-i ia aparatul.

— Spidey o să se întoarcă să-l ia, îi spuse Greg cu înflăcărare. O să vină din nou la mine în cameră ca să-l caute. O să vină după mine. Ştiu.

— Şi dacă ne prinde când încercăm să-l punem la loc? întrebă Michael.

— Da. Dacă Spidey e acolo, înăuntru, şi ne prinde? spuse Bird.

— Nu înţelegeţi! ţipă Greg. Ştie unde stau! A fost la mine în casă! A fost în camera mea! îşi vrea aparatul şi...

— Uite cum facem. Dă-mi-l mie, spuse Bird. Nu trebuie să ne întoarcem în casa aia. Poate să îl găsească. Chiar aici.

Încercă din nou să i-l ia.

Greg strânse bine cureaua aparatului în mână şi încercă să-l ferească de mâna lui Bird, dar acesta reuşi să-l apuce dintr-o parte.

— Nu! strigă Greg îngrozit, uitându-se la fotografia care începea să se developeze. M-ai fotografiat!

Tremurând, scoase fotografia din aparat.

„Ce o să se mai întâmple acum?”

23

— Îmi pare rău, spuse Bird. N-am vrut să...

N-apucă să termine fraza când, de undeva, din spatele tribunelor, se auzi o voce.

— Hei, ce aveţi acolo?

Greg ridică surprins privirea. Doi băieţi mai duri, cu feţe încruntate ieşiră din umbră, cu ochii aţintiţi pe aparat.

Îi recunoscu imediat – Joey Ferraris şi Mickey Ward din

clasa a noua – care umblau mereu împreună, făcând pe grozavii, purtându-se urât şi bătându-i pe copiii mai mici decât ei.

Specialitatea lor era să fure bicicletele copiilor, să meargă puţin cu ele şi după aceea să le abandoneze pe undeva. Se zvonea prin şcoală cum că Mickey bătuse odată un copil atât de râu, încât îl schilodise pe viaţă. Dar Greg credea că zvonul fusese inventat şi râspândit chiar de Michael. Amândoi erau bine făcuţi pentru vârsta lor. Niciunul din ei nu strălucea la învăţătură. Şi, cu toate că furau mereu biciclete şi skateboard-uri, cu toate că-i terorizau pe copiii mai mici şi săreau mereu la bătaie, se părea că niciunul din ei nu intrase vreodată în vreo încurcătură mai serioasă.

Joey avea părul scurt şi blond, dat cu gel şi ridicat în sus, şi avea într-o ureche un cercel micuţ cu o

87

pietricică sclipitoare. Mickey avea o faţă rotundă şi roşie, plină de coşuri, păr negru şi lung până la umeri şi mesteca o scobitoare între dinţi. Amândoi purtau tricouri cu însemne heavy-metal şi blugi.

— Trebuie să mă duc acasă, spuse Bird repede, pregătit s-o ia la goană.

— Şi eu, spuse Michael, cu o faţă speriată.

Greg vârî poza în buzunarul de la blugi.

— Hei, mi-ai găsit aparatul, spuse Joey, smulgându-l din mâna lui Greg. Ochii lui gri şi mici se uitau fix în cei ai lui Greg, cu o privire pătrunzătoare: Mulţumesc, omule!

— Dă-mi-l înapoi, Joey, spuse Greg cu un oftat.

— Da. Nu lua aparatul ăla, îi spuse Mickey prietenului său, cu un zâmbet întins pe toată faţa. Este *al meu.*

Şi trase aparatul din mâna lui Joey.

— Dă-mi-l înapoi, insistă Greg furios, întinzând mâna. Apoi imediat îşi înmuie glasul. Haideţi, băieţi. Nu este al meu.

— *Ştiu* că nu este al tău, spuse Mickey rânjind. Pentru că este *al meu.*

— Trebuie să îl dau înapoi, îi spuse Greg, cu o voce subţire şi stridentă pe care nu şi-o recunoscu.

— Nu, nu trebuie. Pentru că acum e al meu, insistă Mickey.

— *L-am găsit,* deci e al nostru, nu ţi se pare corect? spuse Joey, aplecându-se ameninţător deasupra lui Greg.

Era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât Greg şi mult mai puternic.

— Lasă-i-l, îi şopti Michael la ureche lui Greg. Oricum voiai să scapi de el, nu?

88

— Nu, protestă Greg.

— Care este problema ta, Pistruiatule? îl întrebă Joey pe Michael, măsurându-l de sus până jos cu privirea.

— Niciuna, spuse Michael supus.

— Hei, zâmbeşte!

Mickey îndreptă aparatul către Joey.

— Nu face asta, interveni Bird, dând agitat din mâini.

— De ce nu? întrebă Joey.

— Pentru că o să strici aparatul cu faţa ta.

— Eşti foarte amuzant, spuse Joey sarcastic, îngustându-şi ochii ameninţător. Vrei să-ţi rămână pentru totdeauna zâmbetul ăla idiot pe faţă? şi ridică un pumn.

— Îl ştiu pe puştiul ăsta, îi spuse Michael lui Joey, arâtindu-i-l pe Bird. Se crede tare.

Amândoi îl priviră insistent pe Bird, încercând să-l sperie.

Bird înghiţi cu greu. Făcu un pas înapoi, împiedicându-se.

— Nu, spuse el moale. Nu mă cred tare.

— Arată ca şi chestia aia în care am călcat eu ieri, spuse Joey.

Cei doi izbucniră în hohote; rideau amândoi dezlănţuiţi, cu nişte chicote piţigăiate ca un schelălâit de hienă şi dându-şi din când în când coate prieteneşti.

— Băieţi, ascultaţi-mă puţin! Chiar am nevoie de aparat, spuse Greg, întinzând mâna să-l ia. Oricum nu e bun de nimic. Este stricat. Şi nu este al meu.

— Da, aşa e. Este stricat, adăugă Michael, întărind cu un semn din cap.

— Da. Sigur, spuse Mickey sarcastic. Hai să vedem.

89

Ridică din nou aparatul şi îl îndreptă către Joey.

— Pe cuvânt, băieţi. Am nevoie de el, spuse Greg disperat.

„Dacă ăştia doi fac vreo poză acum, pot să afle secretul aparatului, se gândi Greg. Şi anume că pozele făcute cu el arată viitorul, arată numai nenorociri care urmează să li se întâmple oamenilor. Că aparatul e periculos. Şi că, probabil, chiar el provoacă nenorocirile."

— Zâmbeşte, îi spuse Mickey lui Joey.

— Fă odată poza aia idioată, spuse Joey cu nerăbdare.

„Nu, se gândi Greg. Nu pot să las să se întâmple asta. Trebuie să duc înapoi aparatul lui Spidey, în Casa Coffman."

Deodată, Greg făcu un salt în faţă şi, cu un ţipăt, îi smulse aparatul lui Mickey.

— Hei... strigă Mickey surprins.

— *Haideţi*, le strigă Greg lui Bird şi Michael.

Şi fără nici un alt cuvânt, cei trei prieteni începură să alerge de-a lungul terenului pustiu către casă.

Cu inima sârindu-i din piept, Greg, ţinând bine aparatul, alerga cât putea el de tare, călcând apăsat pe iarba uscată a terenului.

„O să ne prindă", se gândi Greg, gâfâind şi alergând în continuare către stradă. „O să ne prindă şi o să ne facă praf. Şi o să ia înapoi aparatul. Suntem morţi."

Greg şi prietenii lui nu s-au uitat în spate decât după ce au traversat strada. Respirând greu, au întors capul şi au ţipat uşuraţi şi surprinşi.

90

Joey şi Mickey nu veniseră după ei, nici măcar nu se mişcaseră de lângă tribune. Se sprijineau de bănci, râzând.

— Ne vedem mai târziu, băieţi! le strigă Joey.

— Da. Mai târziu, repetă Mickey.

Începură din nou să râdă amândoi de parcă ar fi spus ceva amuzant.

— Cât pe-aci, spuse Michael, respirind greu încă.

— Să ştiţi că ăia nu glumesc, spuse Bird părând foarte tulburat. O să ne prindă ei. Suntem terminaţi.

— Numai gura e de ei, insistă Greg.

— Da? strigă Michael. Atunci de ce am aleigat aşa?

— Ca să nu întârziem la cină, glumi Bird. Ne mai vedem, băieţi. O încasez dacă nu mă grăbesc.

— Dar aparatul? protestă Greg, care îl ţinea încă strâns.

— E prea târziu, spuse Michael, trecându-şi nervos mâna prin păr.

— Da. O să ne ducem într-una din zilele astea, i se alătură şi Bird.

— Deci, nu veniţi cu mine? întrebă Greg încordat.

— Oh... Trebuie să plec, spuse Bird fără să-i răspundă.

— Şi eu, spuse Michael repede, evitând privirea lui Greg.

Toţi trei îşi întoarseră capetele către terenul de joacă. Joey şi Mickey dispăruseră. Probabil într-un alt loc unde să îi mai terorizeze şi pe alţii.

— Ne mai vedem, spuse Bird dându-i lui Greg o palmă pe umăr; apoi plecă.

91

Cei trei prieteni se despărţiră, luând-o în direcţii diferite, fiecare spre casa lui.

Greg ajunsese deja în grădina din faţa casei lui când îşi aduse aminte de poza pe care o băgase în buzunarul de la blugi.

Se opri pe aleea din faţa casei şi o scoase din buzunar.

Soarele apunea în spatele garajului. Apropie poza de ochi ca s-o poată vedea mai bine.

— Oh, nu! ţipă. Nu pot să cred!

24

— Nu se poate! strigă Greg tare, privind poza.

Cum apăruse Shari în poză? Fusese făcută cu câteva minute înainte pe teren, în faţa tribunelor. Dar Shari era acolo, lângă Greg. Mâinile îi tremurau; Greg se holba la poză cu gura căscată de uimire. Se vedea foarte bine, foarte clar. Ei doi erau acolo pe teren. În spatele lor se putea vedea

terenul de base-ball. Şi ei doi, Greg şi Shari, erau acolo. Shari în picioare, chiar lângă el. Şi el, şi Shari se uitau drept înainte, cu ochii mari, cu gurile căscate, îngroziţi, la o umbră enormă care îi acoperea pe amândoi.

— Shari? strigă Greg, aruncând priviri prin grădină. Eşti clici? Mă auzi?

Ascultă.

Linişte.

Încercă din nou:

— Shari? Eşti aici?

— Greg! strigă cineva.

Greg se uită în jurul său, surprins.

— Ce-i?

— Greg! se auzi din nou.

Îi luă ceva timp ca să-şi dea seama că era mama lui, care îl striga din uşă.

93

— Oh! Bună, mamă! Se simţea atât de nedumerit, încât băgă repede poza în buzunar.

— Pe unde ai fost? îl întrebă mama, când Greg se apropie de ea. Am auzit de Shari. M-a întristat atât de râu! Nu ştiam unde eşti.

— Îmi pare râu, mamă, spuse Greg, sârutând-o pe obraz. Ar fi… ar fi trebuit să vă las un bilet.

Intră în casă; se simţea într-adevăr ciudat: trist, zăpăcit şi speriat, toate deodată.

Două zile mai târziu, pe o vreme cu cer gri, înnorat, cu zăpuşeală şi aer încărcat, Greg, întors de la şcoală, se plimba prin camera sa, agitat.

Nu era decât el acasă. Terry plecase cu câteva ore înainte la muncă, la Dairy Freeze. Doamna Banks se dusese la spital ca să îl ia pe tatăl lui Greg, care în sfârşit se întorcea acasă.

Greg ştia că ar trebui să se bucure că tatăl său se întoarce. Dar erau încă o grămadă de lucruri care îl frământau şi nu-i dădeau deloc pace.

Care îl înfricoşau.

În primul rând, Shari nu fusese încă găsită.

Poliţiştii nu ştiau ce să mai creadă. Ultima lor ipoteză era că

fusese răpită.
Părinţii ei, disperaţi şi îndureraţi, nu se mişcau de lângă telefon. Dar nimeni nu suna pentru a cere vreo răscumpărare.
Nu exista niciun fel de indiciu.
Nu le rămânea decât să aştepte. Şi să spere.
Pe măsură ce zilele treceau, Greg se simţea din ce în ce mai vinovat. Era sigur că Shari nu fusese răpită.

94
Nu ştia exact cum, dar ştia că aparatul de fotografiat era vinovat de dispariţia ei. Dar nu putea să spună nimănui ce credea el. Nimeni nu l-ar fi crezut. Oricine ar fi auzit povestea lui, l-ar fi considerat nebun. Aparatele de fotografiat nu pot face rău oamenilor, totuşi.
Nu aparatele de fotografiat îi fac pe oameni să cadă pe scară. Sau să aibă accidente cu maşina. Şi nici să dispară.
Un aparat foto poate doar să înregistreze ceea ce vede.
Greg, cu fruntea lipită de geam, se uită pe fereastră, la grădina lui Shari „S*hari, unde eşti?”* întrebă cu voce tare, privind îndelung copacul unde îi făcuse poza.
Aparatul era încă ascuns în tăblia patului. Nici Bird, nici Michael nu voiseră să îl ajute pe Greg să-l ducă înapoi în Casa Coffman.
În plus, Greg decisese să-l mai ţină o vreme, în caz că ar fi avut nevoie de el ca dovadă.
În caz că s-ar fi hotărât să-şi descarce sufletul cuiva.
În caz că...
Celălaltă spaimă a lui Greg era că Spidey o să se întoarcă, o să intre din nou în camera lui ca să ia aparatul.
Avea într-adevăr motive să-i fie frică.
Se desprinse cu greu de lângă fereastră. În ultimele zile petrecuse atât de mult timp privind grădina goală a lui Shari!
Gândindu-se.

95
Oftând, băgă mâna în tăblia patului şi scoase afară cele două poze pe care le ascunsese împreună cu aparatul.
Pozele acestea erau cele două făcute cu o săptămână

înainte, sâmbâtă, de ziua lui Shari. Ţinând câte una în fiecare mână, Greg le privi cu atenţie în speranţa că ar putea să vadă ceva nou, ceva ce nu observase înainte.

Dar fotografiile nu se schimbaseră. Se vedeau copacul şi grădina, verde în lumina soarelui. Dar Shari nu se vedea. Locul în care Shari stătuse atunci era gol. Ca şi cum obiectivul ar fi trecut prin ea.

Uitându-se la fotografii, Greg îşi descârcă suferinţa printr-un strigăt.

Dacă nu s-ar fi dus niciodată în Casa Coffman!

Dacă nu ar fi furat aparatul!

Dacă nu ar fi făcut poze cu el!

Dacă... dacă... dacă!

Aproape fără să îşi dea seama ce face începu să rupă cele două fotografii.

Gâfâind, cu pieptul tresăltându-i, le făcu bucăţi, bucăţele şi le lăsă să cadă.

După ce le rupse pe amândouă, se aruncă pe pat, cu faţa în jos, cu ochii închişi, aşteptând să i se mai domolească bătăile inimii, aşteptând să scape de sentimentul de vină şi de senzaţia apăsătoare de frică.

Două ore mai târziu, telefonul de lângă pat sună.

Era... Shari.

25

— Shari, eşti chiar tu? strigă Greg în receptor.

— Da. Eu sunt! Părea la fel de surprinsă ca şi el.

— Dar cum? Adică...

Gândurile i se învălmăşeau în cap. Nu ştia ce să-i spună.

— Nu ştiu mai mult decât tine, îi spuse Shari. Apoi adăugă: Aşteaptă o secundă.

Şi o auzi îndepărtându-se puţin de telefon şi vorbind cu mama ei:

— Mamă, nu mai plânge. Mamă, sunt chiar eu. Sunt acasă.

După câteva momente reveni la telefon:

— Sunt acasă de două ore şi de când am venit mama

plânge întruna.

— Şi mie îmi vine să plâng, admise Greg. Nu... nu-mi vine să cred! Shari unde *ai fost?*

Timp de câteva momente fu linişte.

— Nu ştiu, răspunse ea într-un final.

— Ce?

— Chiar nu ştiu. A fost atât de ciudat, Greg! Era ziua mea de naştere şi eram cu voi la petrecere. Şi în următoarea secundă m-am trezit că stăteam în faţa casei mele. Şi trecuseră două zile. Dar nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu-mi amintesc absolut nimic.

97

— Nu-ţi aminteşti că ai plecat? Sau cum te-ai întors? întrebă Greg.

— Nu. Nimic, spuse Shari cu vocea tremurindă.

— Shari, îţi aduci aminte de pozele pe care ţi le-am făcut atunci? Cu aparatul ăla ciudat? Erai invizibilă în ele...

— Şi apoi chiar am dispărut, spuse ea, ducându-i gândul până la capăt.

— Shari, tu crezi...

— Nu ştiu, răspunse ea repede. Trebuie... trebuie să închid acum. Au venit nişte poliţişti. Vor să-mi pună nişte întrebări. Ce o să le spun? O să creadă că am amnezie sau că am luat-o razna.

— Eu... eu nu ştiu, spuse Greg, foarte uimit. Trebuie să stăm de vorbă. Aparatul...

— Nu pot acum, îi spuse ea. Poate mâine. Bine? îi strigă mamei sale că vine. Pa, Greg. Ne vedem.

Apoi închise.

Greg puse receptorul la loc, se aşeză pe marginea patului şi, pentru o perioadă bună, rămase cu ochii ţintă pe telefon.

„Shari s-a întors. Se întorsese de două ore. Două ore. Două ore. Două ore...”

Se uită la ceasul de lângă telefon.

Exact cu două ore în urmă rupsese cele două poze în care Shari era invizibilă.

El o adusese pe Shari înapoi rupând fotografiile?

Asta însemna că aparatul o *făcuse* să dispară? Că aparatul *cauzase* toate acele lucruri teribile care ieşiseră în poze?
Greg rămase pe gânduri mai mult timp.

98

Ştia ce avea de făcut. Trebuia să stea de vorbă cu Shari. Şi să restituie aparatul.

Se întâlni cu Shari pe teren a doua zi după-amiază. Era o zi cu cer senin şi soare strălucitor. Opt sau nouă copii erau prinşi într-o învălmăşeală zgomotoasă, care voia un meci de fotbal, alergând ba într-o parte, ba în cealaltă parte a terenului de base-ball.

— Hei, parcă ai fi chiar tu! exclamă Greg când Shari ajunse fugind aproape de el, lângă tribune. O ciupi de mână: Da, chiar tu eşti.

Ea nu zâmbi.

— Sunt bine, îi spuse frecându-şi braţul. Doar confuză. Şi obosită. Poliţiştii m-au ţinut o grămadă de timp ca să-mi pună întrebări. Şi când în sfârşit m-au lăsat ei, au început părinţii mei.

— Îmi pare râu, spuse Greg încet, uitându-se în jos, la adidaşi.

— Cred că mama şi tata au impresia că, într-un fel, eu sunt vinovată pentru faptul că am dispărut, spuse Shari, rezemându-se de marginea unei bănci şi clătinându-şi capul.

— Aparatul este de vină, murmură Greg. O privi în ochi: Aparatul poate să facă rău.

Shari dădu din umeri:

— E posibil. Nu ştiu ce să cred. Chiar nu ştiu.

Îi arătă poza, aceea cu ei doi pe terenul de joacă, privind îngroziţi cum o umbră se apropia de ei.

— Ce ciudat! exclamă Shari, studiind-o cu atenţie.

99

— Vreau să duc aparatul înapoi în Casa Coffman, spuse Greg cu însufleţire. Pot să mă duc acum acasă şi să-l iau. Mă ajuţi? Vii cu mine?

Shari începu să spună ceva, dar se opri brusc.

Amândoi văzură o umbră întunecată, apropiindu-se tăcută de ei, alunecând cu repeziciune pe iarbă.

Şi imediat îl văzură pe bărbatul îmbrăcat în negru, ale cărui picioare slăbănoage făceau salturi mari către ei.

Spidey!

Greg o apucă de mână pe Shari, care îngheţase de frică.

Amândoi priveau îngroziţi cum umbra aluneca spre ei, acoperindu-i.

26

Pe Greg îl străbătu un fior de groază. Îşi dădu seama că poza devenea realitate.

Silueta întunecată a lui Spidey venea către ei ca o tarantulă; Greg o trase pe Shari de mână:

— Fugi, strigă el cu o voce ascuţită pe care nu şi-

O recunoscu.

Nu era nevoie să-i spună asta. Amândoi fugeau acum gâfâind de-a lungul terenului ca să ajungă în stradă. Ajunseră pe trotuar şi continuară să alerge zgomotos.

Greg întoarse capul:

— Ne ajunge din urmă! reuşi el să-i strige lui Shari, care era cu câţiva paşi înaintea lui.

Spidey, a cărui faţă nu se vedea din cauza şepcii de baseball pe care o avea pe cap, se mişca spre ei mai mult sărind, cu o viteză uluitoare.

O să ne prindă! strigă Greg, cu pieptul stând să-

1 explodeze. Aleargă... prea... repede!

Spidey se apropie şi mai mult, umbra alunecând cu repeziciune pe iarbă.

Mai aproape.

Auzind o maşină claxonând, Greg ţipă.

Amândoi se opriră brusc.

Claxonul se auzi din nou.

101

Greg întoarse capul; la volanul micuţului break din spatele

lor era Jerry Norman, un tânăr pe care îl cunoştea şi care stătea pe cealaltă parte a străzii. Jerry deschise geamul:

— Bărbatul acela vă urmăreşte cumva? întrebă el.

Fără să aştepte răspunsul, dădu cu maşina în spate către Spidey.

— Domnule, chem poliţia!

Spidey nu răspunse. În schimb, întoarse capul şi aruncă o privire de-a lungul străzii.

— Domnule, eu vă avertizez… îi strigă Jerry.

Dar Spidey dispăruse deja în spatele unui gard viu.

— Copii, voi sunteţi bine? întrebă vecinul lui Greg.

— Da. Bine, bâigui Greg, gâfâind încă.

— Da, suntem bine. Mulţumim, Jerry, spuse Shari.

— L-am mai văzut pe individul ăsta pe-aici, spuse tânărul, uitându-se prin parbriz la gardul viu în spatele căruia dispăruse Spidey.

— Nu m-am gândit niciodată că este periculos. Vreţi să chem poliţia?

— Nu. E în regulă, răspunse Greg.

„De îndată ce o să îi dau aparatul înapoi, o să ne lase în pace”, se gândi Greg.

— Bine, aveţi grijă, da? spuse Jerry. Pot să vă ajut cu ceva, să vă duc undeva cu maşina?

Le studie cu atenţie feţele încercând să vadă cât de speriaţi erau.

Shari şi Greg dădură amândoi din cap în semn că nu.

— Ne descurcăm, spuse Greg. Mulţumim.

102

Jerry îi mai sfătui o dată să fie atenţi, apoi plecă în trombă, iar cauciucurile scrâşniră.

— Era cât pe ce, spuse Shari, cu ochii la gardul viu. De ce ne urmărea Spidey?

— Şi-a dat seama că aparatul e la mine. Îl vrea înapoi, îi spuse Greg. Ne întâlnim mâine, bine? în faţa Casei Coffman. Mă ajuţi să-l pun la locul lui?

Shari îl privi tăcută, fără să-i răspundă, îngândurată şi îngrijorată.

— Suntem cu toţii în pericol dacă nu-l ducem înapoi, insistă Greg.

— Bine, spuse Shari cu glas stins. Mâine.

27

Ceva ţâşni din buruienile înalte ale peluzei lăsate în paragină din faţa casei.

— Ce-a fost asta? tresări Shari, vorbind în şoaptă, chiar dacă nu se vedea nimeni primprejur. Era prea mare ca să fie o veveriţă.

Rămase în spatele lui Greg, care se oprise să cerceteze Casa Coffman.

— Poate era un raton, îi spuse Greg şi apucă aparatul cu ambele mâini.

Era a doua zi după discuţie, în jurul orei trei după-amiază, o zi înnorată, cu ceaţă. Nenumăraţi nori întunecaţi care anunţau furtună se rostogoleau pe cer, îngrămădindu-se în jurul casei şi acoperind-o cu totul parcă.

— Vine furtuna, spuse Shari, rămânând în continuare aproape de Greg. Hai să terminăm odată şi să ne întorcem acasă.

— O idee bună, spuse el, amncând o privire la cerut plin de nori grei.

Un tunet bubui înfundat în depărtare.

Copacii bătrâni din grădina din faţă suspinară şi se clătin ară.

104

— Nu putem să intrăm decât după ce ne asigurăm că Spidey nu este înăuntru, îi spuse Greg uitându-se cum se întunecă cerul.

Mergând repede prin iarba înaltă şi prin buruieni ajunseră la fereastra de la salon şi aruncară o privire înăuntru. Un tunet puternic şi lung bubui în depărtare. Lui Greg i se păru ca zărise o altă creatură mişcându-se cu repeziciune printre buruienile din colţul casei.

— E prea întuneric aici. Nu văd nimic, se plânse Shari.

— Hai să verificăm demisolul, sugeră Greg. Pe-acolo ar trebui să fie Spidey, nu?

Cerul era acum înspăimântător, gri cu umbre verzi. Cei doi ajunseră în spatele casei şi se lăsară în genunchi ca să se uite prin ferestrele demisolului.

Se chinuiră să desluşească ceva prin geamurile pline de praf. Şi reuşiră să vadă masa din placaj improvizată de Spidey, şifonierul cu uşile încă deschise, hainele vechi şi colorate care se revărsau din el, cutiile de mâncare împrăştiate pe podea.

— Se pare că nu e, şopti Greg, ţinând aparatul în braţe, ca şi cum acesta ar fi încercat să scape dacă nu-l ţinea strâns.

— Hai, acum e momentul.

— Eşti... eşti sigur? se bâlbâi Shari.

Voia să fie curajoasă. Dar gândul că dispăruse două zile – „se evaporase” – sigur din cauza acestui aparat – gândul acesta înfricoşător nu-i dădea pace.

„Michael şi Bird erau nişte laşi, se gândi. Dar poate că ei sunt mai deştepţi.”

105

Îşi dorea să se termine. Să se termine totul.

Câteva secunde mai târziu, Greg şi Shari deschiseră uşa din faţă. Intrară în holul întunecat. Se opriră şi ciuliră urechile.

Amândoi săriră speriaţi când auziră chiar în spatele lor un zgomot puternic, ca şi cum ceva ar fi căzut.

28

Lui Shari îi reveni glasul mai repede:

— E uşa, zise. Vântul.

O rafala de vânt trântise uşa.

— Hai să terminăm, şopti Greg, înfiorat.

— N-ar fi trebuit să intrăm în casa asta, şopti Shari. Mergeau în vârful picioarelor de-a lungul holului întunecat, îndreptându-se către subsol şi podeaua scârţâia la fiecare pas

pe care-l făceau.

— E cam târziu să ne gândim la asta, replică Greg tăios.

Deschise uşa de la demisol, dar se opri din nou.

— Ce zgomot se aude?

Faţa lui Shari se încordă de frică; şi ea auzise nişte lovituri, nişte bufnituri repetate, aproape ritmice.

— Obloanele, sugeră Greg.

— Da, îi confirmă imediat Shari, răsuflând uşurată. Sunt multe obloane deschise, nu-i aşa?

Întreaga casă părea că geme.

Un tunet bubui afară, de data asta mai aproape. Păşiră pe palierul scării, apoi rămaseră pe loc câteva momente pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul.

— N-am putea să lăsăm aparatul aici sus şi să fugim? spuse Shari, mai degrabă rugându-l pe Greg decât întrebându-l.

107

— Nu. Vreau să-l pun la loc, insistă Greg.

— Dar, Greg... spuse Shari agăţându-se de braţul lui Greg, care începuse să coboare.

— Nu! spuse el şi îşi trase mâna. A fost în camera mea, Shari! L-a căutat cu disperare peste tot. Vreau să-l găsească la locul lui. Dacă nu îl găseşte, o să vină din nou la mine acasă. *Sunt 'sigur* de asta!

— Bine, bine. Hai doar să ne grăbim.

Demisolul era învăluit de o lumină gri, filtrată prin cele patru ferestre de lângă tavan. Afară vântul şuiera şi se izbea cu forţă în ferestre. Lumina palidă a unui fulger scânteie pe un perete. Bătrâna casă gemu ca şi cum furtuna o întrista.

— Ce-a fost asta? Paşi? Shari se opri la jumătatea scării şi ascultă.

— Este casa, insistă Greg, dar vocea sa şovăitoare trăda o frică la fel de mare ca a prietenei lui; se opri şi el şi ascultă.

Bang! Bang! Bang!

Oblonul de sus îşi continua bătăile ritmice.

— Dar unde ai găsit aparatul? întrebă Shari în şoaptă, urmându-l pe Greg către zidul pe care imensul fumai îşi întindea ca un păianjen ţevile ce păreau ramurile unui copac

uscat.

— Aici, îi spuse Greg. Şi îi arătă menghina fixată la capătul mesei de lucru. Când am tras de manivelă s-a deschis o uşă. Un fel de dulap secret. Acolo era aparatul.

Învârti de manivelă. Şi încă o dată uşa secretă se deschise.

108

— Bun, bine, şopti emoţionat şi îi aiuncă un zâmbet lui Shari.

Puse aparatul pe raft, cu cureaua strânsă sub el. Apoi închise uşa.

— Să plecăm de-aici!

Se simţea mult mai bine. Atât de uşurat! Atât de liniştit!

Casa gemu şi scârţâi. Greg n-o luă însă în seamă.

Încă un fulger, mai luminos de data asta, ca un bliţ, scânteie pe perete.

— Hai odată, şopti el.

Dar Shari era deja înaintea lui, păşind cu atenţie printre cutiile de carton de mâncare aruncate peste tot şi grăbindu-se să ajungă la scară.

Erau la jumătatea scării: Greg cu un pas în urma lui Shari, când deasupra lor îl văzură pe Spidey înaintând pe palier şi blocându-le ieşirea.

29

Greg clipi şi îşi scutură capul ca şi cum ar fi putut în felul acesta să scape de imaginea celui care îl fixa cu o privire întunecată.

— Nu! ţipă Shari, pierzându-şi echilibrul şi căzând peste Greg.

Greg încercă să se prindă de balustradă, uitând că aceasta se prăbuşise cu Michael în timpul primei şi nefastei lor vizite acolo. Din fericire, Shari reuşi să se echilibreze înainte ca amândoi să se rostogolească pe scară.

Un fulger scânteie în spatele lor, aruncând o lumină albă de-a lungul scării. Dar silueta nemişcată de pe palier rămase

învăluită în întuneric.

— Lăsaţi-ne să plecăm, reuşi în cele din urmă Greg să articuleze.

— Da. Am pus la loc aparatul de fotografiat! adăugă Shari îngrozită, cu voce subţire.

Spidey nu le zise nimic. În schimb, coborî o treaptă, prima treaptă. Apoi mai coborî una.

Greg şi Shari se dădură înapoi, gata-gata să se poticnească din nou pe scară.

Scara din lemn scârţâi, nemulţumită parcă, în timp ce silueta întunecată cobora încet, implacabil. Când puse piciorul pe podea, un fulger intens aruncă o

110

lumină albastră asupra lui; Greg şi Shari îi văzură pentru prima dată faţa.

Era bătrân, mai bătrân decât îşi imaginaseră ei. Ochii erau mici şi rotunzi ca nişte bile negre. Gura era, de asemenea, mică, pungită ameninţător.

— Am pus la loc aparatul, spuse Shari, uitându-se cu groază cum Spidey se apropia. Nu putem să plecăm acum? Vă rog?

— Trebuie să văd, spuse Spidey.

Vocea îi era mai tânără decât faţa şi mai caldă decât ochii.

— Veniţi!

Cei doi ezitară. Dar n-aveau de ales...

Mergând în faţa lor, îi duse până la masa de lucru, acoperi cu mâna lui de păianjen menghina şi întoarse manivela. Uşa se deschise. Scoase aparatul şi îl apropie de ochi ca să-l examineze.

— Nu ar fi trebuit să îl luaţi, spuse el, vorbind moale şi întorcând aparatul pe toate părţile.

— Ne pare râu, spuse Shari repede.

— Putem să plecăm acum? întrebă Greg, mişcându-se încet către scară.

— Nu este un aparat de fotografiat obişnuit, spuse Spidey, ridicând privirea către ei.

— Ştim, îi scăpă lui Greg. Pozele pe care le-a făcut. Sunt...

Ochii lui Spidey se făcură mari şi expresia feţei se înăspri.

— Aţi făcut fotografii cu el?

111

— Doar câteva, îi spuse Greg regretând că nu şi-a ţinut gura. Nu au ieşit. Pe cuvânt!

— Deci, ştiţi, spuse Spidey, mişcându-se repede către mijlocul încăperii.

„Încearcă să ne blocheze trecerea?” se întrebă Greg.

— Este stricat, are ceva, spuse Greg neconvingâtor, băgându-şi mâinile în buzunar.

— Nu este stricat, spuse moale persoana aceea înaltă şi întunecată. Este diabolic. Le făcu semn către masa joasă. Staţi aici.

Shari şi Greg se uitară unul la altul. Apoi, obligaţi fiind, se aşezară pe marginea mesei, ţepeni, îngrijoraţi, aruncând priviri către scară, către ieşire.

— Aparatul ăsta este malefic, repetă Spidey, cu ochii ţintă la ei, ţinând aparatul cu ambele mâini. Ar trebui să ştiu. Am contribuit la crearea lui.

— Sunteţi inventator? întrebă Greg, aruncându-i o privire lui Shari care, nervoasă, îşi făcea de lucru cu o şuviţă de păr.

— Sunt om de ştiinţă, spuse Spidey. Sau, mai degrabă, *am fost* om de ştiintă. Mă numesc Fredericks. Doctor Fritz Fredericks, spuse mutând aparatul în cealaltă mână. Acest aparat de fotografiat este invenţia partenerului meu de laborator. Aparatul era mândria, fericirea lui. Ba, mai mult decât atât, aparatul ar fi putut să-l facă bogat. *Ar fi putut.*

Tăcu, cu un aer gânditor.

— Ce i s-a întâmplat? A murit? întrebă Shari fâcându-şi în continuare de lucru cu părul.

112

Doctorul Fredericks începu să râdă:

— Nu. Mai rău. Eu i-am furat invenţia. I-am furat proiectul şi aparatul. Da, am fost un ticălos. Eram tânăr şi lacom. Foarte lacom. Şi nu m-am dat în lături să fur pentru a mă îmbogăţi.

Se opri, uitându-se la amândoi ca şi cum ar fi aşteptat ca ei

să spună ceva, să-l contrazică poate. Dar cum Shari şi Greg tăceau şi îl priveau, îşi continuă povestea.

— Faptul că am furat aparatul a fost o surpriză pentru partenerul meu. Din acel moment, din păcate, au început surprizele *pentru mine.* Faţa bătrână i se schimonosi într-un zâmbet ciudat, trist: Vedeţi voi, partenerul meu era chiar mai ticălos decât mine.

Doctorul Fredericks tuşi, apoi începu să se plimbe prin faţa lui Greg şi a lui Shari în timp ce vorbea rar, liniştit, ca şi cum şi-ar fi amintit povestea pentru prima dată după o vreme îndelungată.

— Partenerul meu era un om de-a dreptul *diabolic.* Se ocupa de ştiinţele oculte. Să rectific. Nu numai că se ocupa, ci era un adevărat maestru.

Ridică aparatul deasupra capului, îl mişcă apoi îl lăsă în jos.

— Aparatul a fost blestemat de către partenerul meu. Întrucât el nu mai putea să profite de el, l-a blestemat; în felul ăsta nici eu nu mai puteam să profit de aparat, niciodată.

Se aplecă către Greg şi îl privi:

113

— Ştii de ce le este frică oamenilor primitivi de aparatele de fotografiat? Pentru că ei cred că atunci când îi fotografiază cineva de fapt le fură sufletul. Mângâie aparatul: Ei bine, acest aparat *chiar* fură sufletele.

Greg se uită la aparat şi se înfioră.

Aparatul o răpise pe Shari.

Ar fi putut să le fure sufletele?

— Au murit oameni din cauza acestui aparat, spuse doctorul Fredericks, oftând încet şi trist. Oameni la care ţineam. În felul ăsta am aflat eu despre blestem, despre puterile malefice ale aparatului. Şi apoi am aflat altceva tot atât de îngrozitor – aparatul nu poate fi distrus.

Tuşi, îşi drese glasul cu zgomot şi începu să se plimbe din nou prin faţa lor.

— Aşa că am jurat că nimeni nu va afla vreodată de el. Că o să-l ţin departe de oameni ca să nu le poată face râu. Mi-am pierdut slujba. Familia. Am pierdut totul din cauza lui. Dar

sunt hotărât să ţin aparatul ascuns.

Se opri din mers cu spatele la ei.

Stătea tăcut, cu umerii lăsaţi, dus pe gânduri.

Greg se ridică repede şi îi făcu semn lui Shari să facă la fel.

— Da… of… cred că este bine că l-am adus înapoi, spuse Greg şovăitor. Ne pare rău ca v-am dat atâta bătaie de cap.

— Da, ne pare rău, repetă Shari cu sinceritate. Cred că se află din nou pe mâini bune.

114

— La revedere, spuse Greg, îndreptându-se către scară. Se face târziu şi noi…

— Nu! strigă doctorul Fredericks, mişcându-se repede şi blocând trecerea celor doi copii speriaţi. Mi-e teamă că nu puteţi să plecaţi. Ştiţi prea multe.

30

— Nu vă mai pot lăsa să plecaţi, spuse doctorul Fredericks, încrucişându-şi mâinile; faţa îi luci în lumina albastră a unui fulger.

— Dar nu o să spunem nimănui, îl imploră Greg. Pe cuvânt!

— Secretul dumneavoastră este în siguranţă, insistă Shari, privindu-l speriată pe Greg.

— Puteţi avea încredere în noi, spuse Greg, cu voce sugrumată şi îi aruncă o privire îngrozită lui Shari.

— În afară de asta, spuse Shari, chiar dacă am spune cuiva, cine ne-ar crede?

— Gata cu vorba, răbufni doctorul Fredericks. Nu ajută cu nimic. Am muncit prea mult pentru asta.

O rafală de vânt bătu în ferestre, cu un urlet surd. Imediat după aceea se auzi un ropot de ploaie. Cerul văzut prin ferestrele subsolului era negru ca smoala.

— Nu puteţi să ne ţineţi aici *pentru totdeauna!* strigă Shari, vocea trădându-i groaza care creştea.

Ploaia băteaacum în ferestre; o ploaie torenţială.

Doctorul Fredericks îşi îndreptă spatele, părând acum mult

mai înalt. Ochii lui mici o scrutau pe Shari.

— Îmi pare atât de râu! Dar nu am de ales.

116

Şi mai făcu un pas către ei.

Greg şi Shari schimbară priviri îngrozite. Se aflau în mijlocul încăperii, în faţa mesei de lucru, dar scara le părea la o sută de mile depărtare de ei.

— Ce... ce vreţi să faceţi? strigă Greg şi chiar în acel moment un tunet zgudui ferestrele.

— Vă rog! imploră Shari. Vă rog să nu...

Doctorul Fredericks ajunse la ei cu o viteză surprinzătoare. Ţinând aparatul într-o mână, îl apucă cu cealaltă pe Greg de umăr.

— Nu! ţipă Greg. Daţi-mi drumul!

— Lăsaţi-l! ţipă Shari.

Deodată îşi dădu seama că doctorul Fredericks avea ambele mâini ocupate.

„Asta ar putea să fie singura mea şansă”, se gândi ea.

Respiră adânc şi făcu un salt înainte.

Ochii doctorului Fredericks se făcură mari şi ţipă surprins când Shari apucă aparatul cu ambele mâini şi i-l smulse într-o clipă. Disperat, încercă să apuce aparatul şi Greg reuşi să scape.

Înainte ca doctorul, care era de-a dreptul disperat, să apuce să mai facă vreun pas, Shari duse aparatul la ochi îndreptându-l către el.

— Te rog – nu! Nu apăsa pe buton! ţipă bătrânul.

Clătinându-se, făcu un salt înainte şi, privind-o cu ochi sălbatici, apucă aparatul cu ambele mâini.

Greg privea îngrozit cum Shari şi doctorul Fredericks se luptau, amândoi trăgând de aparat, fiecare încercând cu disperare să i-l ia celuilalt.

117

7*ac!*

Lumina bliţului îi luă pe amândoi prin surprindere. Shari trase aparatul.

— Fugi! strigă ea.

31

Încăperea era acum un amestec fremătător de griuri şi umbre. Greg încercă să ajungă la scară.

Greg şi Shari alergau unul lângă altul, alunecând pe cartoane, sărind peste cutii de conserve şi sticle goale.

Ploaia râpăia la ferestre. Vântul lovea urlând în geamuri. Auzeau în spatele lor strigătele chinuite ale doctorului Fredericks.

— Pe cine-am fotografiat: pe noi sau pe el? întrebă Shari.

— Nu ştiu. Hai mai *repede!* strigă Greg.

Bătrânul urla ca un animal rănit, ţipetele lui amestecându-se cu ploaia şi cu vântul care bâteau în ferestre.

Scara nu era foarte departe de ei. Dar lor li se părea că nu o să mai ajungă niciodată la ea.

Niciodată...

„Niciodată”, se gândi Greg. Doctorul Fredericks nu avea să le mai dea niciodată drumul de-acolo.

Gâfâind din greu, ajunseră amândoi la scara cufundată în întuneric. Un tunet asurzitor îi făcu pe amândoi să-şi întoarcă repede capetele.

— Cum? strigă Greg.

Spre marea lui uimire, doctorul Fredericks nu era în spatele lor.

119

Şi ţipetele lui chinuite nu se mai auzeau.

În încăpere era linişte.

— Ce se întâmplă? strigă Shari, abia mai suflând.

Chinuindu-se să desluşească ceva în întuneric, lui

Greg îi luă ceva timp până să-şi dea seama că silueta întunecată, care zăcea prăbuşită pe podea, în faţa mesei de lucru, era doctorul Fredericks.

— Ce s-a întâmplat? strigă Shari, trăgându-şi răsuflarea. Încă ţinând strâns aparatul, Shari privea uimită corpul

bătrânului întins pe spate pe podea.

— Nu ştiu, şopti Greg abia suflând şi el.

Şovăitor, Greg se îndreptă către masa de lucru lângă care zăcea doctorul Fredericks. Shari, care mergea chiar în spatele lui Greg, scoase un ţipăt scurt de groază în momentul în care văzu clar faţa omului prăbuşit la podea.

Cu ochii ieşiţi din orbite, cu gura deschisă, schimonosită de groază, faţa aceea se holba la ei. Nemişcată. Moartă.

Doctorul Fredericks era mort!

— Ce s-a întâmplat? reuşi să spună după un timp Shari, înghiţind greu, încercând să-şi desprindă privirea de la faţa aceea atât de chinuită şi înfricoşătoare.

— Cred că a murit de frică, răspunse Greg, strângând-o de umăr fără să-şi dea seama.

— Ce? Frică?

— Ştia mai bine decât oricine ce poate face acest aparat, spuse Greg. Când i-ai făcut poza, cred… cred că s-a speriat *de moarte.*

120

— Am vrut doar să îi distrag atenţia, se apără Shari. Am vrut doar să ne dăm o şansă să scăpăm. Nu m-am gândit…

— Poza, o întrerupse Greg. Hai să vedem poza.

Shari ridică aparatul. Poza era încă pe jumătate înăuntrul aparatului. Greg, tremurind, o scoase afară. O ridică sus ca s-o poată vedea amândoi.

— Oau! exclamă încet. Oau!

Fotografia îl arăta pe doctorul Fredericks întins pe podea, cu ochii ieşiţi din orbite, cu gura deschisă, schimonosită de groază.

Frica doctorului Fredericks, realiză Greg – frica aceea care îl omorâse – era imprimată pe film, imprimată pe faţa lui.

Aparatul mai ceruse o victimă. De data asta, pentru totdeauna.

— Ce facem acum? întrebă Shari, privind silueta prăbuşită la picioarele lor.

— Mai întâi, o să pun aparatul la loc, spuse Greg, luându-l de la Shari şi punându-l la loc pe raft.

Învârti manivela menghinei şi uşa secretă se închise.

Greg răsuflă uşurat. Faptul că pusese la loc acel aparat îngrozitor îl făcea să se simtă mult mai bine.

— Acum hai să ne ducem acasă şi să chemăm poliţia, spuse el.

Două zile mai târziu, într-o zi rece şi luminoasă, cu un vânticel ce foşnea uşor prin copaci, cei patru prieteni se opriră la bordură, sprijinindu-se pe biciclete ca să se uite la Casa Coffman. Chiar şi în lumina

121

strălucitoare a soarelui, copacii bătrâni care înconjurau casa o ascundeau în umbră.

— Deci, nu ai spus poliţiei despre aparat? întrebă Bird, uitându-se la fereastra întunecată din faţă.

— Nu. Nu m-ar crede, îi spuse Greg. Oricum, aparatul ar trebui să stea închis pentru totdeauna. *Pentru totdeauna!* Sper să nu-l descopere nimeni niciodată.

— Le-am spus poliţiştilor că am intrat în casă ca să ne adăpostim de ploaie, adaugă Shari. Şi le-am mai spus că am început să explorăm casa în timp ce aşteptam să se potolească furtuna. Şi că am găsit corpul la demisol.

— Din ce cauză a murit Spidey? întrebă Michael privind casa.

— Poliţia a spus că a făcut infarct, îi spuse Greg. Dar noi ştim adevărul.

— Oau! Nu-mi vine să cred: un vechi aparat de fotografiat să facă atât de mult râu, spuse Bird.

— Eu cred, spuse Greg încet.

— Hai să plecăm de-aici, îi rugă Michael. Puse picioarele pe pedale şi începu să meargă pe bicicletă. Locul ăsta mă înspăimântă.

Ceilalţi trei îl urmară, pedalând, tăcuţi şi gânditori.

Dădură colţul şi, în timp ce ei îşi continuau plimbarea cu bicicletele, din spatele Casei Coffman apărură două siluete. Erau Joey Ferris şi Mickey Ward care urcară pajiştea plină de buruieni, îndreptându-se către aleea din faţă.

122

— Nenorociţii ăia nu sunt prea deştepţi, îi spuse Joey prietenului său. Nici măcar nu ne-au văzut alaltăieri. Şi n-au văzut că i-am urmărit prin fereastra de la demisol.

Mickey râse:

— Da. Nişte nenorociţi.

— N-au reuşit să ascundă aparatul *de noi.* În niciun caz, omule, spuse Joey; ridică aparatul şi îl studie.

— Fă-mi o poză, îi ceru Mickey. Hai să facem o încercare!

— Bine. Hai! Joey fixă vizorul la ochi: Zâmbeşte!

Ţac! O fulgerare de bliţ. Un bâzâit.

Joey scoase poza din aparat şi amândoi se înghesuiră în jurul ei, aşteptând să vadă ce a ieşit.

Despre autor

R.L. Stine este autorul a peste douăzeci dintre cel mai bine vândute poveşti de groază şi de mistere pentru tineri. Titlurile lui recente pentru adolescenţi includ: *Hit and Run, Prietena* şi *Baby-sitter II,* toate publicate de Scholastic. Tot el este şi autorul seriei *Străzile groazei.*

Stine este redactor-şef al emisiunii pentru copii *Castelul lui Evrika,* transmis pe canalul american de emisiuni pentru copii Nickelodeon.

Goosebumps. Cărţile care îţi dau fiori este însă seria care l-a impus ca pe unul dintre cei mai populari autori de cărţi pentru copii. Aşa că, cititorule, ia seama: vei muri de spaimă! Dar şi de plăcere atunci când vei citi aceste romane unice.

Seria GOOSEBUMPS®

Cărţile care îţi dau fiori

#1. Bun venit în Casa Morţilor!

#2. Nu coborâţi în pivniţă!

#3. Sânge de monstru

#4. Zâmbeşte şi mori!

#5. Blestemul mumiei

#6. Să devenim invizibili!

#7. Noaptea păpuşii

RIF
ROMANIA INEDIT